

ספר יהודה יעלה

חלק ראשון

אוצר מלא חמדת. להשקות סיס לעדה. דרושים לכל חפציהם.
שכל טוב לכל עושיהם. נחמדים מפנינים. מדבש וגופת צופים.
ורמזים יקרים. על חמשה חומשי תורה נאמרים. לשבתות השנה
סדורים. פעולת סורי ורבי דובר צדק ומגיד משרים. דורש כתרי
אותיות. פה מפיץ מרגליות. הרב המופלא וכבוד ה' מלא כמוהר"ר
יהודה חיים הכהן זלחיה. יליד עובי דמשק יע"א. זכה וזיכה
את הרבים. זכותם תלוי בו לעולמים. נשמתו בנן החיים תתעדן
בגנזי מרומים. ואני עני תלמידו, למען יקרת כבודו ולזכות את הרבים
השתדלתי וסידרתי כתיבות ידיו להוציא לאור תעלומה. מדע וחכמה.
ופי מלא תהלה. לאל נורא עלילה. כי הביאני לעיה"ק ירושלם ת"ז
הנבחרה. וזיכני למעום מעץ החיים. מכתבי איש האלהים עפ"י סידור
סדר הרשיש זלחיה. ויהי שיקובל לרצון. לפני אל עליון. ויביאני
עד גמירא. לעשות רצונו ולעובדו. לא אשנה את חפקידו. תמיד כל
הימים. ובימינו תושע יהודה. ונשגב שמו לכדו. ונשמחה ונגילה.
אל המנוחה ואל הנחלה. ביום שמחת לבני הכנסת באל צורי ומשגבי
הצעיר רפאל מנחם מערבי ס"ט

פעה"ק ירושלם תובב"א

שנת עד אשר תפרה לפ"ק

YEHUDA YAALEH

ZION Printing — JERUSALEM

תחת השגחת המסדר יוסף בן נתנאל הלוי בדפוס, ציון

בחורה וע"ז חזכה שיכיו נקראים על שמך
ולכך נקט יצא צפריו צכיווי דכוי כאלו פרו
ממש וגם ב' תיבות אים יצא גי' שדל רמז
שתשדל אותם צלימוד הכו' וק"ל :

שמואל א

ס"ב ב ותתפרל חנה ותאמר עלן לבי צה'
רמה קרני צה' רחצ פי
על אויבי כי שמחתי בישועתך אפ"ל דרך רמז
צס"ד כי ע"י החורה מתקרבת הגאולה שגא'
זכרו תורת משה עבדי הנה אני שולח לכם
את אליה הנביא ואז יתמלא שם הוי"ה בדי
מילואיו שהם רל"ב ויחיה רחמים צעולם ח"ש
על"ן גי' קץ ועם תיבת לבי הם גי' רל"ב ובה
ע"י רמה קרני עם האותיות והכולל גי' תרי"ג
רמז לחורה שהוא תרי"ג מלות ואז רחצ פי
על אויבי וגם תיבות רחצ פי גי' אלהים שהוא
ביוד"ין גי' ברחמים יען כי שמחתי בישועתך
יח"ר שתגאלנו צצ"א וק"ל :

ותתפרל חנה ותאמר עלן לבי צה' רמה
קרני צה' רחצ פי על אויבי כי

שמחתי בישועתך אין קדוש כה' כי אין בלתך
וכו' אפ"ל דידוע דגאולה ישראל לעת"ל צ"ב
תהיה ע"י החורה וכמש"ה זכרו תורת משה
עבדי וסמ"ל הנה אנכי שולח לכם את אליה
הנביא וכו' עו"ן משז"ל קוב"ה חדי בפלפולא.
עו"ן את הידוע כי צמן בגאולה יהיה חיבור
הוי"ה אדנות כי עתה ח"ו על ידי עונותינו
הפרדנום זה מזה לא כן לעת"ל יהיה חיבור
וחיוב זו"ן. עו"ן משז"ל ילרו ש"א מחצבר עליו
בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו
והשתא ח"ש ח"א עלן לבי צה' שהוא היה לי
להדרעזר מן הילכ"ר ועד כה עזרני ה' שאהיה
לומד בחורתי ח"א רמה קרני צה' תיבת קרני
גי' ש"ס שהייתי לומד הלכות בתלמוד ובזה
רחצ פי על אויבי שלא אירא מהם כלל כי
שמחתי בישועתך. שעי' לומד החורה וכה
לגאולה. ובזה מיתדים שם הוי"ה ואדנות שהם
גי' פ"י ע"ה ח"א רחצ פי על אויבי שתיקנתי
הוי"ה אדנות צצ"א שהם גי' פ"י. ח"י איתות

רחצ פי יעלו אותיות רפ"ח כי שם רמז שעי'
הכו' בירחתי וליקטתי רפ"ח ניה"ק וגמלאו צי
צלי פירוד ולכך רמז רפ"ח צי. ועוד רחצ פי
גי' ש' הוא רמז לשם אלהים דיוד"ין שהוא גי'
ברחמים שעי"ז ה' מתנהג עמנו ברחמים הוא
ירחם עלינו ויגאלנו צצ"א. ועוד אפי' כי תי'
על"ן גי' קץ כי ע"י החורה יתגלה הקץ כנז' :
ומה שסיים אין קדוש כה' כי אין בלתך
ואין לור כאלכינו ופירש"י ז"ל אין לור
כאלכינו לר' לורה בתוך לורה. אפי' שהוא רמז
לשנות אור"ע עו"ז דכמה טוענים מעשה
שמים עדיף ואם אין רלונו צע"ז למח אינו
מבטלה. ואנו אומרים מעשה יד"א עדיף וראיה
ממה שצרא אותנו ע"י אים ואשכ ולא צענו
אחר נשמע מזה דמעשה אדם עדיף ח"א אין
קדוש כה' כי אין בלתך ולא תחוש לאלו השוטים
שאומרים מעשה שמים עדיף. אלא אדרבה
טועים הם בדמיונם דהאמת הוא דמעשה אדם
עדיף וראיה לזה ואין לור כאלכינו ופירש"י
ז"ל אין לור כאלכינו הלא לורה בתוך לורה
היינו העובר במעי אמו ואעיקרא ק' למח בחר
הש"ת שתיבה בצריחה ע"י אים ואשכ ולא
כעשצ השדה או כאדכ"ר אלא ודאי להורות נתן
דמעשה אדם עדיף וא"כ דון מניח ואוקי
באתרין לענין עו"ז דטענתם צטילה ומצוטלה
דדוגא קאי מעשה י"א עדיף וק"ל :

מקום מעפר דל. אפי' בדרך רמז שתפלת
חנה היתה לפקדה צננים ואף אם
כפי המל אין לה צנים בכחו הגדול יסוד
המערכות ח"ש מקום מעפר דל ר"ל אם תקי'
מח"י עפר גי' דל ישאר ש"י ושם זה הוא
משדד המערכות. וגם מאשפות גי' תחכ"ז
יריס גי' אביון ס"ט ישאר תשגי' נוט' תשלח
משיח שהוא גי' שגי"ה :

אין קדוש כה' כי אין בלתך ואין לור כאלכינו.
אל תרצו תדברו גבוהה גבוהה ילא עתק
מפיקם כי אל דעות ה' ולו נחכנו עלילות.
אפי' לרמז צס"ד וכו' צכ"י את הידוע דהגא'ה
פוגם צס"י ח"ה כי כן גי' גאור ח"ה. עו"ן
משז"ל במק' שמלינו גדו' ית' שם מלינו ענותנותו.
עו"ן משז"ל דקדוש גי' שפ"ל ע"י למחרת"ף ז"ל
צס"ה נפש חיים ע"י ענוה אות מ"ט. עו"ן
מ"ש

כי יספך אל דעות שהוא גי' ת"ף רמז לפלוני
זוגת ס"מ או רמז להחילוני הנז' הנקרא חולע
שבלטרף עם כת"ף שם הוי"ה ב"ה הוא גי'
חולע שהוא תקי' לרמז שמכניעם ומכפכם
לרחמים וז"ל כי שהוא הוי"ה רחמים גמורים
וגם מלבד זה ולו כינוי לעניו נחמנו עלילות הם
העריות כנ"ל שניצל מכולם וכמ"ש בדב
מברח"ף ז"ל :

ובאו"א אפי' לרמז קרוב לדרך זה והוא
עפ"י פירש"י שפי' ע"פ ואין לור.

ר"ל אין לור כאלהינו הלך לור בדרך לור.
ובדק' עוד משז"ל דאחד מן הטעמים שלא
ברא הקב"ה את בני אדם מן העפר כמו
אדם"ר הוא כדי שאם יתגאו יעלו על רוחם
שכל אחד ואחד בא במעבר השתן ב' פעמים
ובא ממקום מיוחד וטיוף ע"ד מאמר התנא
מטיפה סרוחה וצב ישוב אל העפר כשהיה.
וז"ל חזק' אין קדוש כה' דהיינו שכל וכל או"ה
ילמד מדעת קונו דיו לעבד להיות כרבו. ועוד
מופת הוסיף להיות עניו ושפל רוח ולא יתגאה
דכא ואין לור כאלהינו. ופירש"י ואין ליייר
כאלהינו לר לור בדרך לור וק' למה בחר
בשי"ת שחביב ילירת האדם ע"י איש ואשה
ולא באופן אחר אי' כדי שלא יתגאה האדם
בזכרו ויליתו וביאתו לעוה"ז וא"כ מניח יולא
אל תדברו גבורה גבורה ילא עתק מפיכה
דכא ית"ש כי אל דעות כי ולו נחמנו עלילות
ובכונה מכוונת עשה את זאת שחביב ילירתו
ע"י איש ואשה וק"ל :

שמואל ב ס"א

נפלאותה אהבהן לי מאהבת נביא. עי'
לכ' אבני גזית בתה"י שפי'

אותו כמין חומר ואגב פי' כמם דברים נאים
יע"ש. אכן בדרך פשוט אפי' לע"ד עם הידוע
דכמה וכמה הזכירו רז"ל הם אמרו וליוו על
אהבת הח"מ שרץ לאכזב אותו ביתר שאת
לכבוד תורתו שהיא צהו של אל עליין וכמו
הנושא צהו של מלך שרץ לחצו ולכבדו לכבוד
המלך כ"ש צהו של מלך רם וגשא שהוא זכר
לכ. ומכ"ש וק"ו אם הוא מלך עלמו ירא את
כי

מ"ש כי מלכות ליון ז"ל צפי' ואין לור כאלהינו
וז"ל ענין חזק' והוא מלי' לור וסלע ע"ש. דלא
כרש"י שכתב לור הלך לור בדרך לור. ע"ש.
עו"ן מה שפי' המפרשים הנז' שניהם כאלה
טובים בתי' עתק שהוא לי' חזק'. יע"ש והשתא
ח"ש וז"ל שבה לחת מוסר השכל לז"ל ללמד
עמוס בא ולכך אמר הלא חזק' אין קדוש כה'
שהוא גי' שפל. ואף כי אין בלחך ואין לור
כאלהינו. שהוא ענין חזק' וכמו שפי' כי
מלכות ליון עכ"ז הוא שפל ע"ד במקום שמליו
גדולתו שם מליו עמוסותו ית' ולכן העלה
היועלם אל תדברו גבורה ר"ל גאור ונאות
הרוח וכמ"ש כי מלוד"ר ז"ל דכא גבורה
ובכתוב כתוב בלא וא"י והוא גי' ט"ז שהוא
כמו גי' שם י"ה שעי' הגאור מנצחין אותו
ח"ו ולכך אל ילא עתק מפיכה דתי' אל הקודמת
נושמת לשניהם וכ"כ כי מלכות דוד ז"ל שם
וני"ט לשבח כי צה תזכו לכמה זכיות שזכה
העניו והוא עפ"י הידוע דהעניו מכפך מזה"ד
למדת החסד והרחמים. ועוד כתב כי מברח"ף
משם כי קב כישר וז"ל מי שהוא חולך בעמוס
שהוא דוגמת הקרבן מתיש כה החילוני הנקרא
חולע ומקטרג על עבירות ישראל שעשו בלילה
ובקרבן תמיד של שחר מחליש כחו. וזה ידון
בתי' עולית תמיד לשבר כה הנז' אחווי דדון
כאחיו דדון. ורמז שם כי לפי"ד דחולע
במ"ק גי' עי"ז במ"ק ע"ה לרמז דהעניו
משבר כה החילוני ומחליש כחו עי"ש דבריו
ע' עמוס אות גי' עו"ן מ"ש כי הנז' שם אות
מ"ט ח"ל מי שהוא עניו ניצל מן העריות
דגדולה מזה טובה ממדת פורענות דאח"ל
דהגאח כאלו בא על כל העריות שבהורר ומטי'
לכ מבהי"ד ז"ל בגלל שורק ס' מקץ וצב פי'
הוא ז"ל שם כונת הכי' צס' חלל כי כי אלהיך
מתהלך בקרב מחניך וכו' ולא יראה בך ערות
דבר וכו' יע"ש דברים נחמדים. עו"ן דשם
עלילות יאמר לי מושאל על העריות ע"ד לי'
הגמרא נתעללו זה כל הלילה. והשתא ח"ש
דכא בא לתת טעם אל האומר לעיל שלא ילך
במדת הגאור אלא דוקא במדת העמוס חזק'
לפי שהוא פוגם כנז'. ועוד צב זוכה לכמה
דברים טובים ע"י העמוס וזהו דקאמר כי נטי'

כי מרחיק לומר ע"מ לעשות שיק עייל שיק
נפיק בסוג הלמודי חכמים כידוע מאזכרת
הת"ח צידוי הנמור כי ראוי והגון להכבד
אותו ולבדדו בכל כוונת מידו דליתרבי מלת
הכבוד בפי ואכבת חת כי הלכך כמי וכמו
שמענו ראוי לחזקו מלך יהודה שבים ת"ח
גדל עד שבימיו לא נמלא לא תנוק ולא תנוקת
שלא היו בקיאים צדיק עבדות ועכ"ל כעבור
הוא ת"ח הודי מחברו ומתקן ועומד נכסאו
כידוע בש"ס. וממנו ימצי כל אדם לעשות יקר
וכבודו ללמודי רחמי שיהי שם עליו אפי' אם
יכיר הוא י"ל יודע ללמוד בתורה צלמת כמו
הת"ח. נא כמו שיהי חכמים מקורב צלו חכמים
בעיניהם שכן שרואים בעלמם שהפסים ש"ע
לוי"ח חף הם לא ילמדו בו בטוב ומכ"ל אם
לא ידבר. שמואלים צומדי התורה והחכמים
בעלמם שרואים נכבדת לגבי הת"ח ולא ידעו
תועי כוח ציגל היו ואצלו מה חטא ומה חומר
ולפי המרמז כי חכמים כאלה הם יצאו התורה
ולומדים ומי אשר הוא זה ויכיר לו חשק
ללמוד בתורה כיון שיראה כי הכל כאין נגדם
והתורה הלא ונודעת ואין מי יאמר לו מה
תעשה ומהות שהוא שופך דמים. ואפי' אם
הוא קטנה ובר קמנה עכ"ל נדרה החטיפה
שנא לדבר טעם נומר מה תעשה ע"כ חלק
דכיו חנו דלמודי כי הטוב יכפר בעד. עו"ן
מ"ס המפי ז"ל כי הת"ח יקראו בשם נשים
נחמח דחית להו שבת כח נשים והשתא ח"ס
ח"ל נפלתם להבדל לי יותר מאכבת נשים
אלו הת"ח שדרך להביא אותם ופשוט :

מלכים א סי א

והמלך דוד זקן בא צינים ויבסוכו צנגדי
וכי אפי' לעמ"ד עפ"י מ"ס כי
צרות גמול ענ פי ואצרכם זקן בא צינים שפי
אותו עפ"י השול ז"ל מהשל בעליתו ח"ל
ואצרכם. זקן זה מקום העמל דכיונו ת"ח
וביון שכן כל על השמר ואפי' צינים ש"ע
ובזה ח"ס כי שפי והמלך דוד זקן בא ואפי'
צינים שכן צינאי ועיני חזקה ויבסוכו צנגדי
דכיונו מאפי' בעלתו כח לא"ה לא וק"ל :

סי ב ועתה אל תנקבו כי אים חכם אחת
וכי י"ל דמאי מותן טעם
ששול שאים חכם אחת בלח"ה לא חך אפי'
לעמ"ד וכו' לכל אים ישראל יתמה חך לוי
לו לכתחילה שלא לנקותו אחר כל הסודות
וקדושתו ויראה להם דכור כמו נקימה ונעירה
חכן כבר ידוע דק"ל לדוגמא מלך שמחל על צדי
אין כבודו מחול ואפי' ככבוד ח"ו דק"ל כבודו
מחול צינים ח"ו מחול כ"ס הכה דאף ככבוד
ח"ו מחול וכשתא ח"ס ח"ל ופתח אל הנקבו
ואל תתמה חך לוייתו איתך ע"ז כי אים חכם
אחת וידוע מדע דדוגמא קאי דחין כ"ס וז"ל
צינים ולכך וידעת אח אשר תעשה לו דו"ק :

ובא"ז אפי' לרמוז דידוע מ"ס המפי צנות
כמי חכמי כולך צדק כל הארץ
וחזקה וכו' לויית לוי' דמכח שמת צדק כל הארץ
ולא צמיחה השכיכה להבא על ח"ל שיהי צהוק
כידוע מהז"ל חו טיבט צנור חו חיה גוררתו
וכי מזה מוכח דלא הטחת. וחתה ח"ס כשר
וחל לא אים צך. ח"ל חכמי כולך ח"ל לי
מיתח הכולך לשוכ"צ עד"ה חכמי כולך למית
צדק כל הארץ דכיונו מיתח טבעית ח"ס מזה
וחזקה וכו' לח"ס הוא לי השכיכה עכ"ל ז"ל
ובמדרשם שהוא דברי כי ח"ל צבלי יל"ז
בהפצרת סי ויחי יע"ש. וא"כ השתא הכה
לפיין דמכח שיהי אים לדיק מוכרח שלא הטח
דאי כמי לא הוא סלקא לוי לזן חכם ע"ד לא
יכיר לו ער ועינך לא ער צחכמים ולא טועה
בתלמודים והשתא ח"ס ח"ל ופתח אל הנקבו
וכי דלילתא נחשב לו חטא ח"ו לז"ה כי אים
חכם אריח ואם האמת יחשב לו עון לא הוא
עבד ניכח לשקר וק"ל :

סי ג ויבא המלך קחו לי חרב ויבאו
בחרב לפני המלך אפי' צדק
כחו כי לדיק האדם לעשות מלכות ומש"ט לזכר
וחי ונפשי מי זה כל האדם לשלוח נשמתו
זה וקיים בלי שים לללך ח"ל ויחמור המלך
י"ל מלכו של עולם קחו לי חרב ג"י י"ל הוא
כחו ש"ד הפסוק נר כי נשמת אדם וכו' מי
נפש חיה לנמה ציניו המלך שבו שלמי ויחמור
עליו הכבוד וזה חכמים וזה גס כס עשו
בחכמה ויבאו בחרב לפני המלך כיונו רשע
מאריך

מאורכ וזכר נדמית לחרב שבורת המזקין ועוד רמז חיצה חרצ עם רשע לפני המגן שכם ל"כ ס"ט ג"י מ"ד צדקדוק להחזק נכחל וק"ל :

ישייה א

ובפרשם כפוכם חללים עיני מכם גם כי תרצו תפלה חיוני שונע ידוכם דמוס מלאו חפ"ל צס"ד עפ"י הידוע דמי שיש צידו עון גזל חין תפלתו מתקבלת כצ"ד ל"כ קצ הישר פ' מ"ו וצפרט חס לוצס בגדים זהם מן הגזל צעטת תפ"י כי הם מעוררים עליו למעלה עשצ"ח והשנה ח"ש וז"ל וצפרטשם וכו' חיוני שונע דכא טעם גדול יש שלא לקבל מפני שידכס דמוס מלאו ככו' דמוס ממש תעית משל אחרים גזל וגניבה וכיוצא ולכך לא תתקבצו תפלתך וק"ל :

כ"ב לכו ונלכס צאור כ"י חפ"י צס"ד דק רמז כי נוט' לכו ואכנת נעק כמוך ואז ונלכס צאור כ"י ח"ע לכ"י ג"י מ"ו רמז למ"י שנים הנשארים אחר הי"ד שנים חל' של ימי חיי האדם שלרובים להיות צנוכה בעבודת הש"ת. א"נ עפ"י מ"ש כ"י הכרי"ף צנוכה כ"י נכו צנים שמעו לי שבעיקר חף אחר שילך מצית הכנסת ישמור ויקיים דברי החכם הדורש צמוס ודיוס ח"ש לכו צנים שמעו לי ח"ש לכו חף עת ההלכה יכיר דעתכם ונלכס צאור כ"י הוא הצורה שנקראת אור גמ"ח כי נר חגלה וצורה ח"ה ותי' ונלכס ג"י קו"א רמז לקו"א פסוקים שכם ממתקס בדיוס :

א"נ לכ"י רמז למיתב כי האדם כוץ לפ"ה עילמו וכיון שכן ונלכס צאור כ"י כ"י יזכנו שזכור אחריתנו ועסוק צהורה כ"י תמיד כל טימס ונקרא צה"י ח"י וזכו רמז ונלכס צאור כ"י נוט' ג"י ח"י שהוא צה"י לדיק ועמ"ח וצניכו צן יחידע צן ח"ש ח"י וק"ל :

א"נ לכו ונלכס צאור כ"י ג"י מ"ח רמז לצור' שנקית צמ"ח מעלות וכמ"ש צמו חכמים ע"ש וס"ת ג"י מ"ו שם רמז שהצורה מווקפת חת בגבורת שכם מ"ו כי מ"מ

התורכ גוולס שמהפכת מדב"ד למד' כרמזים כידוע. א"נ חפ"ר לרמז צב"ק מה' חת כפוס צעקן צן י"ג שגס שלימים ח"י מכוני לנלכס לעשר צה"ת ענינת מלחמ תפלים כ"י שגס דמדת הצ"ח ז"ל ודענינת שרי ל"כ להלכס ניו"ד צתפ"י טרצית שג כנסת אור ל"י. ולדעת מוכר"י מברגא ז"ל נלכו שרי ל"כ להלכס חלל ציוס כניסת הי"ד ונוקלת הלולה כנלכס לא חמרין כוצ"ד לכו ככ"ג ח"ה ס"י עו"ן משצ"ל דשס יעקב יחמר על הקטנים והצ"ד להחיר"א ז"ל צס"י חס"ף חבנו ז"ל ס"י ממש חז"צ ז"ל וס"י לד"ה מ"י יקום יעקב כי קטון הוא. עו"ן מחצ"ג צ"י פסחים ח"ר ל"י צדקן חת החנק לאור ג"ה וצפרט ציגורא ח"ר כמו גכ. שבוה כניסת הי"ד וצפתא ח"ש חז"א בית יעקב חלל הקטנים צ"י לכו ונלכס צאור כ"י חס"ת חמ"ח רש"י יעקב לכו ונלכס צאור כ"י צמספ"ק ג"י י"ג. וקלמ"ר דצתפלים כ"י שגס כצמחחל (הכנס צאור י"ד אז לכו ונלכס צאור כ"י צאור ויק"א. הוא כניסת הי"ד אחר השט"ף כ"י רמז שולכרף עם הגדולים למין יו"ד וזכ"ל חל"ה שמשור הקטן לגדולים ממנו וקלמ"ר לכו ונלכס צאור כ"י וק"ל :

ס"ה ד' דק"י מושבי כעון צחצח כפוא וכעצו כעגנה השאה. כאומרים ימכר יחישב מעשיו למען נראה ותצוהם עלת קדוש ישראל ודעתה ח"י האומרים לרע טוב ולטוב רע שמים השך לאור ואור לחשך שמים מר למתוך ומתוך מר וצדקדוקט מר שחך ח"י מושבים צידים הסון ח"י צשופטני עסקין וצפרט לפי פירצ"י ז"ל עפ"י ח"י גוררים חלכ"ר עליהם מעט מעט צחצח צמוט על קורי עכבים ומשנתצור צס"ת מתצור וכוץ עד ששכס כפצות השגלה שקוסרין צו ח"ה הקרן למשך חל ודל"י נלכו דצו ח"י ח"ה ש"ס להם ח"ה סצרה נפסדת ולכן כותב"י י"ק זכ ועוד צה מוס שסיס ינוכר ינוכר משכבו למען נראה כנראה ש"ס להם סצק ולכן אומרי ימכר יחישב למען נראה. ועוד מ"ש ח"י האומרים לרע טוב ולטוב רע ח"ך עלתה דעתם לומר זה. חף חפ"ל צס"ד עפ"י מה ששמעתי ממע'

ממנו ח"ר משה פרץ גר"צ ע"ש המפי' דברשע"י
טעו בדמיונם ממאי דאמרו בש"ס צ"ח ציבורי
ולמה אמרו צ"ח ציבורי כדי שלא תנעול דלת
צפני לוויין. ער"ן מ"ש ז"ל דהאדם בחטאו
לשמים הוא כמו חוב עליו ע"ד מאמר התנא
באבות הוא היה אומר החנות פתוחה והחנות
מקוק וכל הרואה ללות יצא וילוח והגבאין
מחזירין תדיר וכו' ח"כ מאמר שהאדם הוא
כמו לוח ח"כ הקצ"ח נטל לדיק ח' ומכפר על
הדור הא קי"ל צ"ח ציבורי. ואף חת"ל
סתקנת חכמים לגבות ציבורי כדי שלא תנעול
דלת היינו דוקא בין אדם לחבירו שייך לומר
זה חבן לגבי שמים אדרבא ניחא ליה שלא
יחטאו כלל וח"כ הדר דינא צ"ח ציבורי
וח"כ הקצ"ח שמסלק הלדיק מן העולם לכפר
על הדור שלא כדן ח"ו. ומזה יצנו וידעו
דאדרבא הרשע שעושה רע הוא עידיה וכלדיק
הוא ציבורי ולכך הקצ"ח מסלקו ללדיק מן
העולם כדי לגבות חובו ציבורי כדן החי.
ומזה דנו הרשעים לעשות מעשה צידים לגרום
עליהם הילכ"ר צידים כדי שיכיו עידיה ולא
יסתלקו קודם זמנם לכפר על הדור. והשתא
ח"ש ח"א ח"ו מושכי העון בחבלי השוא ופירש"י
שהיו גוררים ילכ"ר על עלמם מעט מעט עד
שהח"כ יכיה כעצות העגלה חטאה. חבן אף
שהיו עושים מעשה הרע בשאט ונפש היתה
סברתם זאת הנפסדת רופפת צידם מחמת
שהיה הפך הדעת האנושי ולכך היו אומרים
ימחר יחישא מעשכו למען נראה. ופירש"י ז"ל
יחישא מעשכו. הפורענות שהוא אומר להביא.
למען נראה. דבר מי יקום ולכאורה הוא קשה
הכבנה דע"י הפורענות ידעו דבר מי יקום.
אכן כפ"ח ח"ש דע"י שיביא הפורענות אם
תבא עליהם ידעו שטעו בדמיונם. ואם תבא
צ"ח על הלדיקים. תאמת להם כפי דעתם
המעוקל שהם עידיה וכלדיקים ציבורי ולכך
נסתלקו קודם זמנם בגביון חובם כדן החי.
ולכך הביא לווח ככרוכיא ח"ו ואזני
האומרים לרע טוב הוא מדבר צעדם שהם
רעים אומרים שהם עידיה ולטוב שהם כלדיקי
אומרים שהוא רע וכן ציבורי דהא שמי אור
לחשך וחשך לאור. רמז בזה לדברי המד' צ"ח

בראשית ח"ל ויקרא אלהים לאור יום אלו
מעשיהם ש"ן ולחושך קרא לילה אלו מעשיהם
ש"ר ואינו יודע באיזה מהם חפץ כשהוא אומר
וירא אלהים את האור כי טוב ח"ו אומר
במעשיהם ש"ן וכל הרואה יתמיה אכן עפ"י
ח"ש דכיון שרואים שמסתלקים הלדיקים שהם
עידיה כדי לכפר עכ"ד הפך דין צ"ח ציבורי
ודאי שאדרבא הלדיקים הם ציבורי וכדי שלא
תטעה בזה לכך אמר כשהוא אומר וירא אלהי
את האור כי טוב ח"ו אומר שאדרבא כלדיקי
עידיה וסילוקם מטעם אחר. והשתא ח"ש
לעניינו והוא מ"ש ח"ו האומרים לרע וכו'
דכא יקחו ראייה מענין בריאת חשך ואור משם
מוכה הפך ועלתה הכסכמה דמעשה כלדיקים
הוא חשוב יותר והם מהפכים :

סי' יא וישע"ש יונק על חור פתן ועל
מאורת לפעונו גמול ידו

הדב. חפ"י עפ"י הידוע בזמן שישראל עושים
רש"מ הקצ"ח מושיט ידו ומקבלם בתש"ו וידוע
דתיבת ידו היא רמז לתש"ו כי היא נלמדת
ממאמר רש"י וידו אדם ידו כתיב כידוע ח"א
ושע"ש יונק שהם ישראל על חור פתן ועל
מאורת לפעונו שהם מיני נחשים כידוע דנחש
הוא הילכ"ר וגם פתן חף ו' ת"ף היא ליליית
אשת ס"מ וכו"ן היא רמז לבעלה הוא הנחש
הילכ"ר לכך אמר ושע"ש אם שולט על אלו
ומשחק עליהם ושע"ש מל' שחק כאשר פ"י
המפי' ז"ל ע"פ זה אז גמול ידו של הקצ"ח
וגם היא רמז לידו הנלמד ממנו תש"ו הדב
הוא ל' הושט כח' למפי' ח"כ רש"י מאור
הגולה ומלודות וק"ל :

א"נ חפ"י לרמז עפ"י מ"ש ז"ל לעת"ל שנוצח
הקצ"ח לילכ"ר ושוטטו ועושה סעודה
ללדיקים ונותן הכוס לאחש"י וכו' עד אני אברך
ולו נאה לברך שכל ח' אומר שיש צו איזה מוס
ח"ו לא כן דוד ח"א ושע"ש יונק שהוא כולל
לישראל והקצ"ח וכלדיקים גם יונק ג"י קס"ו
רמז לאהיה דיוד"ן שהוא ח"י עלאה ר"ל צש"י
שעושה הקצ"ח סעודה ללדיקים שאז משהעש"י
אז גמול שהוא דהע"י שהוא גמול מכל רע
וגם גמול במספ"ק ע"י ג"י דוד ע"י ג"י אוחיו
ידו הדב לקבל הכוס כי הדב ל' הושט וק"ל :

שאו מרום עיניכם וראו מי צרף אלה וכו' ופי'
ה' כסא נלך וז"ל רום ידיו נשא הכתר הוא
המיוחד ז"ל וכל הספירות כי זו אור א"ס צ"ה
וכו' כי אור הכתר משתלשל עד תהומות ועל
ידו מתיחדים יסוד ונלכות אורו מגיע עד
הכוכבי' וכו' עו"ן דמשפט הוא עמודא דאמלעיתא
לדקא ה"ח מלכות וז"ש נשגב ה' כי שוכן מרום
רמו לכתר מלא ליון משפט ולדקא שעל ידו
מתיחדים ח"ת ומלכות וא"ש חת"ם :

הן אראלס לעקו חולה מלאכי שלום נור יצביון
אפ"ל כי ידוע מארז"ל אין בשם שלם ואין
הכסא שלם עד שימחה זכרו של עמלק שהוא
ג"י מ"ר מרכ יהיה לו וז"ל מ"ר יצביון. ואפי'
לרמוז חולה ח"ו ל"ה לרמוז לצי' דברים הח'
בשם והכסא שחסרים אותיות אור"ה שהוא ג"י
י"צ ועם כללות צ"י בדברים הם י"ד ג"י ח"ו
שצראש התיבה והוא ע"י ל"ה שהוא ג"י הוי"ו
חדות עם ד' אותיות הוי"ו ע"י תהיה הגאולה
כיון שנשלם ה' וק"ל :

ה' מ ובר בשלים עפר הארץ ושקל בפלס
הרים וגבעות צמאזנים. אפי'
בס"ד עפ"י מ"ש אד"א יל"ו צכו' ה"י בהפטרות
ערי"ה ושלשת תרד מאד עפ"י מ"ש החיד"א ז"ל
צמדצ"ק כי מ"ש צדכ"י הימים דויד מלא יו"ד
הוא מפני שדכע"ה אח"כ נתעלית מדריגתו
ואז ניתוסף צו יו"ד לרמוז שלימות התיקון
כי דוד ג"י כ"ד כנגד כ"ד לירופי חלונות. גם
היו"ד נוספת רמו לבחי' גדולה וכו' וצוה פ"י
ה' הפ' עשה עמי אות לטובה שיתוסף יו"ד
בשמו דוד ע"ש. והנה דוד צלל יו"ד מספרו
יו"ד ומספר זה אין ראוי להשתלש כ"א ליחלק
צ"י חלקים. חבל דויד צו"ד מספרו כ"ד והוא
ראוי להשתלש וכל שלש הוא ח'. והנה אם
מספר שמו ראוי להשתלש זה מורה על שלימות
ישראל כדוגמת הסגול שהוא ג' נקודות דאז
הם גדולים צומעלה וכמ"ש והיחס לו סגולה
מכל העמים ר"ל דוגמת הסגול שאז הם שלמים
צומחצב דיבור ומעשה. עו"ן דע"י אהבה בין
אדם לרעבו ולא יכיה שגחת הנס אז תכיה
גאולה ישראל וכמ"ש ז"ל צ"י הנס נמכרתם
וכו' כידוע. וכשתא א"ש וז"ל וכל נטי' ואהבת
לרעך כמוך אז בשלים שיהיה יו"ד יתורה בשם

סי' כד מכנה הארץ זמירות שמענו לצי'
ללדיק וכו' אפשר לרמוז
דגאולה העת"ל צ"צ יהיה ע"י שני דברים
והם קודם כל הענוה כי ע"י הענוה יתרבה
האהבה בין אדם לחברו כי לא יקפיד עליו
אם יתרחקו כי יאמר אני גרמתי לעלמי ע"ד
שאמר דכע"ה כי ה' אמר לו קלל. זאת שנית
ע"י שירות ותשבחות לה' זוכים ללאה מהגלות
וכמ"ש מברח"ק ז"ל צ"י ה"י מ"י ש' אות
מ"י משם התיקונים תיקון כ"א דנ"א ע"ב
יע"ש וצוה פ"י ה' ה"י כונת הכתוב צסדרין
סי' י"צ וז"ל לכלי ודוני יושבת ליון כי גדול
בקרוב קדוש ישראל וכו' ועל ידי השירים
ותשבחות יבא אל היכלו דיצנה ציכמ"ק וגאולה
עולם תהיה וכפשוטו של מקרא שמדבר על
הגאולה יע"ש וש"י וצוה א"ש וז"ל מכנה ג"י
קץ ור"ל אם תרלה שיתגלה הקץ ויגאלו ישראל
צ"א יס צ"י דברים הא' הארץ רומז לענוה
שיהיה כמו הארץ לדוש. ועוד צה תקנה אחריתי
זמירות שמענו שישמיע שירות ותשבחות לה'
יה"ש לצ"א וצוה ג"כ ילכיה חת לצ יראי ה'
וחשבני שמו ולא לצי' ללדיק הוא המשיח שיצא
צ"א ע"י צרש"י :

סי' לג הויה זרועם לבקרים וכו' אפי' לרמוז
דצא לרמוז על האדם שלא
יחמר מלחונג בניו צעת י"ח שנים כמאמר התנא
בן י"ח לחופה כי צוה יגללו מברכור רע וז"ש
היה זרועם לבקרים שילידו זרע מן זמן קטנותם
וז"ל לבקרים כינוי לזמן הקטנות נרמוז צר"ה
זרועם לבקרים זרע לבטלה ר"ל מה שאני אומר
לך משום שלא יבואו לידי זרע לבטלה ח"ו
ובאותיות הנשחרות משתי תיבות הלו הם רעם
צקרים ג"י בסתר ר"ל שירגילו לידי הולאת שז"ל
בסתר. ואם חטאו ח"ו יעשה לדקא והתורה
ששניהם נקראו זרע הלדקה כמ"ה זרעו לכם
ללדקה והתורה ג"כ היא כמו זרע שאח"כ מוליד
פירות וכן התורה ג"כ מוליד פירות ופירי פירות
וז"ש היה זרועם לכפר על הצקרים הם ימי
הנערות וק"ל.

נשוב ה' כי שוכן מרום מלא ליון משפט
ולדקה. אפי' לפרש בס"ד בהקדים מ"ש
בתיקונים תיקון מ"ט וז"ל צראשית צרף אלהים

כידוע כי אות שי"ן מילוי"ה י"ן ודל"ת מילוי"ה
ל"ת וכו"ד וד ס"ה גי' ת"ק וגשאר מספר כ"ו
הוא שם הוי"ה צ"ה הוא עלם ברחמים ה' ירחם
עלינו ויחיש לגאלנו צ"א :

סמיכות הכתובים מידי היותם זהה לכם
למעלה תשכבון שנתנו אלי

חודפי לך מבקשי ה' הביטו אל לור חולצתם
וכו' הביטו אל הצרכים הציקים וכו' הן נודע
כי הן עתה רבו עשירי עם המתפרלים ומזלזלים
בכבוד התורה ובפרט לתופשי מלוא ובפרט
מן הפרט אם תופשי המלוא צאו אללס לומר
להם אולי ירלו לזכות גם הם צמורה הזאת
ומלכד כי נוחנים כתף סוררת אלא אדרבה
מוציא אותם לומר מי שמך וכו' ויש שלא הגיעו
לזלזל כזה אלא שאינם רונים לראות פניו
ולכבדם כראוי להם ולא צביל שהם תופשי
המלוא אלא אפי' כמו אדם פשוט לא יראו
להם פנים ודא עקף שלא בלכד שאינם נותנים
אלא גם זוכים לדבר אחר לזלזל בכבוד יראי
ה' ותופשי המלוא וגורמים צ"מ להעלות על
לב למנוע עלנם מן המלוא מאחר דעשירי עם
דהם העיקר עושים דברים כאלה ויותר מאלה
וכאלו תופשי המלוא צאים לחזר על הפתחים
ולשאל לעלמם צ"מ ה"ה להם יותר כבוד וכמו
שארע צעירנו הזאת נעמי דמשק יע"א שהיו
גי' מיראי ה' וחושבי שמו גבירים וחכמים שהיו
תופשים מלות קופת שמחה דהיינו שצעת
שיצא שמחה לאיזה אדם מן היכולים ליתן
צאים אליו בכבוד גדול ובדברי תחנונים למען
יחום וירחם ויפריש מפרי לזקתו. אגב הולאתו
איזה דבר מה כאשר ידבנו לבו אחד במרבה
ואחד במונעו. והסך הנז' עם סכים אחרים
שיתכוו משמיה נוכחופה יהיה שומר ציד הנביר
הממונה עם צ' הח"ח למען יהיה להדרעזר
לסנוך יד עני ואציון בעת שמחתו כגון יולדת
כי היא חולה ומסוכנת או חופה וכיוצא ובפרט
בזמן הזה בעוכ"ר שקופת ציקור חולים מטה
מטה בגיעה לארץ ואין שואל ואין עוזר כל
אחד יחמר שלום עליך נפשי ומעט מן המעט
לשרידים אשר ה' קורא שהם עוזרים צמורה
זו אשר אין להם ערך סמיכה צעז"ה וכולי
האי ואולי ואזלא ומלדלא בעוכ"ר כמה וכמה
חולים

דוד ויהיה צחי' שלם כנז' כדברי ה' הנז'. גם
יאמר בשלם ר"ל בחולס לומר שיכיו גי' שלישים
ומי זה הוא עפר הארץ רמז לדע"ה שהיה
עניו ביותר. גם תי' עפר צמ"ק כמספר דוד
עם אלותיותו גם תי' הארץ גי' י"ז ואז ושקל
צפלים ברים וגבעות צמאזנים ר"ת גי' אהיה
גם כס"ת צמ"ק גי' אהיה לרמזו שיכיה רחמים
מסובבים מכל לך וק"ל :

סי' ארבי"ש שמים קדרות ושק אשים
כסותם. אלבים שמים

קדרות ס"ת שמת רמז דשמת האדם ומסתלק
מן העולם אז נער לעיונים ולתחתונים ובפרט
אם הוא לדיק כמאז"ל עליונים מבקשים את
רבי ותחתונים מבקשים את רבי ח"א אלבים
שמים קדרות כשמת האדם הגדול שנקרא שמי'
רומז לח"ה שלומד בתורה שהיה מן השמים.
גם נטי' ושק אשים כסותם גי' ז"ך רמז לז"ך
אותיות התורה. גם ר"ת אלבים שמים קדרות
למפרט אותיות תנ"ך ובמ"ה כי הברים ימושו
והגבעות תנוטויה וק"ל :

אלבי"ש שמים קדרות ושק אשים כסותם
אפ"ל צס"ד והוא צבקי משז"ל

כי הנשמה נקראת שמים והארץ הוא הגוף.
וכמאז"ל צפי יקרא אל השמים מעל זו הנשמה
ואל הארץ לדין עמו הוא הגוף והוא צשעת
הדין ותשבון שמרכיבם זע"ז כידוע. והשתא
ח"ש וקאי אלדעיל מנייה מדוע צאתי ואין איש
ר"ל צבהכ"ז ופי' ז"ל כי לא יש יו"ד לומר
קדים וקדושה וכמא"ה ונקדשתי בתוך צנ"י
וח"ש ואין איש נטי' חנן יכא שמי' וכו' וע"ז
אלבים שמים היא נשמה קדרות שהיא מלצו
הנשמה שחור. הפך ממ"ה אם יהיו חטאיכם
כשמים כשלג ילבינו. ולכך ושק אשים כסותם
ר"ל לכל נשמה ונשמה בעוברת על דברי. וטמון
צרנו צתי קדרות גי' ת"ו רומז למאמר וש"ק
הכתוב והתוית תיו על מלחות האנשים שיתחייבו
הריגה ע"י מלאך משיחית להבל. גם תיבת
קדרות גי' תש"י יען כי שבת את ה' אלהיו
והוא זכור ואל תשי גס תי' אשים יבואר לטוב
נטי' אם ישראל שצים מיד אז זאת העשה להם
כסותם שיכיה מתוקן וצא ברמז גי' תקב"ו
שם רמז שארחת עליכם צמילוי שדי שהוא ת"ק

בחנאי ועיני כל כונתך ולדקותיך לחזק נטיעות
הקטנים הם הצמורים הרגלים ללמוד צתורה
ואין להם על מה שיסמוכו. וז"ל לנטוע שמים
היינו הת"ח שנקראים שמים כידוע ולכן נקט
לי נטיעה. אלו קודמים לכל וצתריהו וליסוד
ארץ הם העניים השפלים לארץ. א"י כונס
לארץ שמקבלים השפע מאחרים כמו הארץ
שמקבלת השפע מן השמים. וזה ע"י שמחזיק
ביר הת"ח ולאמר לליון שהם הת"ח עמי אחת
א"ת עמי אלא עימי במחילתי שאני ואחתי
במחילתי אחת כי כלל החכמה כלל הבסוף :

א"י עפ"י החיד"א בראשו ראש דוד דכונתן
לדקדק זוכה ללמוד תו כמו הת"ח. וז"ל
ואשים דברי צפ"ר ע"י הלדקה ועיני וכלל ידי
כסיתך מן המקטרגים והקנאים כי כל הלומד
תו מתקנאים בו המוסטנים והקלי' ולכן שמרתך
אף עזרתך לנטוע שמים דע"י התורה בורא
שמים חדשים וארץ חדשה כידוע בדברי המקור
ז"ל הוצאו דבריהם למחרת"ף ז"ל בהקדמתו
לפס היים. באו"ב. ולאמר לליון עמי אחת
א"ת עמי אלא עימי במחילתי שכיכול שותף
עם הקב"ה ובורא ש"ן כמוהו. א"י ולאמר
לליון ה"ק שאומר העשיר לת"ח עימי אחת
שאתה טפל ואני בעיקר שאני הוא בגורם
לתורתך וק"ל :

סי' נב חנם נמכתם ולא בכסף תגאלו.
א"י עפ"י מה ששמעתי שפי
ה' היי עולם ז"ל בכות רז"ל הם אמרו בשעה
שרצו לברוא את האדם אמת אומר אל יברא
שכולו מלא שקרים לדיק אומר יברא שכולו
מלא לדקות שלום אומר אל יברא שכולו מלא
קטטות וכו' ושם כתב שאף כשיש שנחת חנם
וקטטות שמורה להסתלקות השכינה עכ"ל
כשעשה לדקדק שגורמת בהרחת שכינה וזה
פי' אמת מארץ תלמה שבעה שהפילה לאמת
לארץ כלדק משמים נשקף שהרחה עלמו לומר
שאני במקומי וסברתי ושב ע"י הלדקה גורמת
השרחת שכינה ונגאלים ישראל יעו"ש כי לא
ראיתי הדברים צרשם אלא מפי השמועה.
וזה א"ש חנם נמכתם הוא בשביל שנחת
חנם כמו שפי' ז"ל ולא ר"ל אף שעדיין הם
במקומם ולא שבו מדרכם עכ"ל בכסף תגאלו
היינו

חולים יוצאו לידי סכנה מחמת זה ואין להאריך
ה' בטוב יכפר בעדם ויתן להם לב רחמן וישר
להכיר אחריתם ולזה קמו הג' המ' לעזרת ה'
בגבורים ופ"א נכנסו צ' מהם אלל אדם גביר
מנכדי העיר ולא די שלא נתן להם חקף ומיד
כאשר יאות אלא הסתיר פניו מהם והוא נחבא
אל הכלים ואפי' ראינו לא זכה לראותם וישבו
כמו קרוב לחי שעב ואין איש. ואפי' שאי
וקאווי לא הוצא להם כלל וכלל קמו בפחי נפש
וא"כ שלא רמו הציגו שלא תחרדו מזה וז"ל
מידי היתה זאת לכם היא הלדקה שחביו
מומונים ומשגיחים אפי' למעצבה ר"ל שאירע
לכם ענין כזה שגורם להציג עלבות בלב לא
תתפעלו מזה אל תשכחון ר"ל תחשבו כאלו אחת
ישנים שאין הישן מרגיש בציונו והלואי דהא
שמעו אלי רודפי לדק מבקשי ה' שאתם כונתכם
לשמים לעשות יחוד קוב"ה וז"ל שמעו אלי
לי חיבור. א"י אלי גי' אס רמו לזיווג אור"א ע"י
וא"כ מה לכם בכבוד אדם בטל מן העולם
מכ לילוד אשה בינינו ונוט' למעצבה תשכחון
לא תחרדו. או לא תתפעלו וק"ל וא"ש את"ם :
סי' נא ואשים דברי צפ"ר וכלל ידי
כסיתך לנטוע שמים

וליסוד ארץ ולאמר לליון עמי אחת. א"ת עמי
אלא עימי. א"י לרמו צענין הלדקה כי כל מה
שעושה העשיר עם העני כאלו עושה עם הקב"ה
עוד ידוע כי המפיים את העני מתברך יותר
מן הנותן כי הנותן פרוטה לעני מתברך צו'
צרכות וכמפייסו מתברך צי"א. וז"ל שאומ"ל
הקב"ה לעשיר שהוא ית"ש מזמין דברים טובים
שידבר עם העני כדי להרבות שכרו. וז"ל
יאשים ר"ל דברים שתדבר עם העני שהם
דברי שנחשז כאלו דברת עמי אשים אותם צפ"ר
שתדבר עם העני. ועי"ז וכלל ידי כסיתך
דגדולה לדקדק שמהפכת מדכ"ד למדכ"ר וז"ל
כסיתך ממדת הדין וכ"ש הוא כיון דאפי'
מדכ"ד מתהפכת למדכ"ר כ"ש שמתכסה מדכ"ד.
וטמון ברמו וכלל ידי כסיתך ר"ת גי' לו
היינו רמו ללדקה מה שיש הפרש בין עשיר
לעני כידוע בכו' הכי נתון חתן לו. ועוד רמו
לו היינו צמח ציחוד ציך וצינו דוקא וכמו
שפי' ה' שער החלר בדי ט"ז יעש"א. אך

היינו בלדקב וכנז. ומע' חר"י ענתיבי יל"ץ
פ"י בחמיכה. **א"נ** אפי' ידוע מנז"ל ע"פ זה
לדריך לבטל השנאה חנם דאעיקרא
ביהמ"ק בשביל זה. וכס פירשו ולא בכסף היינו
חורב ונמלות ומע"ט. ואני אבאר בס"ד דכסף
רוננו לחסד וז"ש ולא בחסד תגאלו. מיכלי
שיתצטל מכם השנאה חנם. א"נ להודיע דיש
קליפה שנקרחת וליא וז"ש חנם נמכתם ע"י
ולא בכסף השו' דמיידי עד שיחקן :

ס"י נד וכל בניך למודי ה' ורצ שלום בניך
אפי' עפ"י מ"ש הרי נשמת חיי
ז"ל נכונה ככתוב שלום רב וכו' וגם במשנה
של אמר ר' יוסי בן קסנא נתן לו שלום
והחזרתי לו שלום וכו' וכל הצרייתא הנו' כמין
חומר ראויים לנו שאמרם ותכלית הדבר דלגבי
הת"ה לריך לכפול שלום לא כן לגבי שאר עממ
כי אם שלום דוקא והוא בנוי עפ"י דברי הת"י
פ"ק דברכות יע"ש והנה כעת אגא דאמרי
דכ"ד בעת הזאת שיש ב' סוגים ת"ח וע"ה
וא"כ יש הפרש בשלושם לא כן לעת"ל ח"א וכל
בניך למודי ה' וא"כ ורצ שלום בניך הכל
בכללות כיון שכולנו חכמים וק"ל :

ס"י נו אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם
יחזיק בה שומר שבת מחללו
ושומר ידו מעשות כל רע. אפי' לפרש בס"ד
עפ"י מ"ש ה' משפט לדק אות ל"ט וז"ל ואין
דבר מגין על עבירות אפי' על ע"ז ג"ע כמו
הלדקב והוא מגין עליו כשריון מכל בעלי
קטיגוריא ומכל המזיקין הקצ"ה יסתירכו בסתר
כנפיו מפני מדה"ד עכ"ל רז"ל במדרש. ובפרט
על חטא קרי וזרע לבטלה הוא תיקון נפלא
ומה גם אם ח"י חיבב ונישק מה שאסור לחבב
ולשמש אזי באותן ימים יקיים לדקב וגמ"ח.
ובחב במדרש שמות פ' כ"ג בא וראה שהלדיקים
במה שהם סורחים נחנקים ע"ש. וזה אנו
מתודים אם פגמנו במקשה עלמנו לדעת שזה
עון טרא או משמח בנקיבות צידים. או
שאימן ידיו מליחן לדקב ועברנו על דאורייתא
לא תקפון את ידך. על חטא שח"ל בחזק יד
וכו' יע"ש אמרתיו הקדושים והשתא ח"ש ונקי'
עוד דתיבת זאת היא כינוי ללדקב ע"ד ובהנוגי
נא בזאת וכו' ח"א אשרי אנוש יעשה לדקב

המכונות בשם זאת וכן אדם יחזיק בה דהא
אפי' שומר שבת ר"ל מסתור ומטמין את השבת
שאינו שומר עכ"ל מחול לו כדרשת רז"ל ע"ד
וחטאך בלדקב פרוק. וע"ז ציאר יותר ואמר
ושומר ידו היינו שומר מלות התלויות ביד כגון
לדקב וכיוצא הוא מלינו מעשות כל רע ואפי'
עשה מחול לו וכדברי ה' הנו' וק"ל :

ובאו"א אפי' עפ"י המ"י הובאו דבריהם
להרי' חד"א דשמירת שבת לכפר
על נזירות יוסף וידוע דאות ברית קודש רמז
ביו"ד וז"ל שומר שבת מחללו שלא יחלל אותו
ורמז באגב צחי' מחללו בכפל ר"ל לרמז ב'
הולילין הן במעשה הן בדבור וכ"ה דאעיקרא
שמירת שבת ל"ל לז"א בשביל שומר ידו אחריות
יו"ד מעשות כל רע. דהוא עריות דלא חטא
באשת אדוניו לכך נלשונו על שמירתו לכפר על
מזירתו וק"ל :

אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה
וכו' אפי' עפ"י מ"ש החיד"א ז"ל
ביוסף לחק ס' משפטים יוס' ו' ח"ל מן השלש
שהם ר"ת שפ"ע הנאמרים הכי נכבד ש"ן רמז
לשבת כי בשומר שבת כהלכתו במחשבו ודבור
ומעשה אפי' עו"ז כאנוש מחלים לו ובדלחי
שמועיל לחקן פגם הצריח דהבוא לדקב
בשביעאה אחיד. ומעלים עליו כאלו קיים כל
התורה כולה ע"כ. ער"ג דתיבת זאת היא כינוי
לשכינה. ונקי' עוד מ"ש ה' הנו' צ"ה יוס
ד' ח"ל מתחיל בפ"ה פירוד. פזר נתן לאציוני
לדקבו עונות לעד וכו' כי תחת אשר היה
בפשוט נרגן מפריד חלוק עתה בלדקב מיוחד
שם הו"ה ב"ה וכו' ע"ש נמלא דע"י תיקון פגם
הצריח נעשה תיקון לשכינה וכנז. וזרע דלשון
עשיה הוא תיקון וכמו ועשתה את לפרנייה.
ולא עשה את שפמו. והשתא ח"ש ח"א אשרי
אנוש יעשה זאת היא בשכינה יעשה דייקא
ר"ל יחקן וציאר ואמר וכן אדם יחזיק ב"ה
נוטי בתקון הצריח. א"נ צניעות הקדושה ור"ל
שיחפס ויחזירם והוא ע"י שומר שבת מחללו
וכמ"ס הרב הנו' דשמירת שבת הוא אחד מתקוני
פגם הצריח שהם ר"ת שפ"ע שבת פזור ענוה.
אך בתנאי שמכאן ואילך ושומר ידו מעשות
כל רע והוא רמז למוציא שז"ל ח"י שנקרא רע
או

אין שלום אמר ה' לרשעים. איתא במד' מכאן שהקצ"ה אורב את הרשעים. וכל עובר יחמה מה זו דרשה מכאן שהקצ"ה אורב וכו' אך ידוע מאזיל ע"פ ויקרא חלבים לאור יום ולחשך קרא לילה דלמה לא אמר חלבים דאין הקצ"ה מיוחד שמו על הרעה והשתא איש ח"א אין שלום אמר ה' לרשעים דמכו ענין הזכרת ה' בכהן אלא ודאי להורות מזה שהזכיר שם כו"כ צ"ה דאדרבא מכאן תוכיח שהקצ"ה אורב את הרשעים :

שלום שלום לרחוק ולקרוב וכו' אפ"ל דרך מליצה והוא במה שראיתי לה' לקוטי מפרדם ח"א עי' אמת אות ד' וז"ל ארז"ל לעולם ה"ב מקרב את הרחוקים ומרחיק את הקרובים ופי' המפ' הרחוקים אלו אותיות אמת שהם רחוקים זה מזה אי' צראש מי באמלע ותי' בסוף כמו התיבה שיש לו גי' רגלים לריך שיהיו רחוקים זה מזה בכיוון. ואם היו גי' שלא בסדר לא תעמוד התיבה או הכסא ולזה לריך האדם לסדרן ולדבר אמת. וירחיק הקרובים אליו אותיות שקר ירחיק מעליו השקר וז"ל מדבר שקר תרחק היינו דבר בשקר רחק אותם וז"ל שקר אין לו רגלים כי קרובים אולם עומדים עכ"ד ז"ל והנה תי' שלום יש בה שתי אותיות קרובים היינו ל' מי ושהי אותיות רחוקי' והם שיין ואי' ולריך להצטרף זצ"ו עד שילורף שלום ח"ש שלום שלום לרחוק ולקרוב היינו אותיות הקרובים והרחוקים ולא כמו אמת שהם רחוקי' זה מזה אלא אדרבא לריך לקרוב זצ"ו. אמר ה' ורפאתיו נוטי' איי' רמז למאזיל בענין המלאכים שבאו אלל הצרכים שאמר בכתוב ויאמרו אליו איך שרם השתן. נקוד על איי' שבאליו שאף לשרם שאלו איך הצרכים כדי להצרכ ע"צ ולשים שלום הצרכ והאחר צניבים וק"ל :

סי' נח אב תשיב משבת רגלך עשות חפצך ציום קדש. אפ"ל עפ"י מה שאמרו בש"ס דשבת כל המטיל אימא יתירב צהוך ציתו סוף בא לידי גילוי עריות ש"ד וחילול שבת. והלריך לעניינו הוא חילול שבת ובפרט אם הוא כבר נפל בחילול שבת וכן עתה בא לתקן לריך לחבר שלא יבא על ידי חילול

או מי שמזדווג עם אשתו שלא לשם מצוה דחיקרי כאלו מנהא' הי' וכמ"ש ה' יוסף לחק : **ובזה** איש כונת הכי' שם ח"ל כל שומר שבת מחללו ומחזיקים בצריות יע"ש ור"ל דמי ששומר שבת כהלכתו בזה ומחזיקי' בצריות היינו שמתקן פנס הצריות. אי' ומחזיקים בצריות עפ"י מ"ש ה' כתי' ח"ל ומעלים עליו כאלו קיים כנ החורב כולל ח"ש ע"י ששומר שבת חיקרי ומחזיקים בצריות היינו תורה. וזכו ג"כ אשרי אנוש יעשה זאת היינו תורה דחיקרי זאת. ובזה ענין לז"א כל שומר שבת מחללו ובזה ממעל לחשב כאלו קיים כל החי' כולל וק"ל : **שומר** שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע. אפי' במ"ש מברח"ף ז"ל צס"ה נפש חיים דאפי' הרשעים מחללו שבת בעוה"ז צנהינם שומרים שבת צע"כ וזכו לרי' יוסי ולא כן לרי' יהודה דחילק בין גוים לישראל והוא דברי האזכ"ק סי' שמות ד' ק"ן יע"ש ח"א שומר שבת מחללו ר"ל ששומר שבת צנהינם אפי' שהיה מחללו בעוה"ז ונתחייב לרדת לגהינם כן עתה שומרו ותיבת מחללו גי' גהינם עם האותיות והכולל ור"ל אפי' אם היה מחללו ונתחייב גהינם עכ"ז עתה צנהינם שומרו ע"כ שלא צטוצתו כמ"ש ה' ז"ל וע"כ שומר ידו מעשות כל רע וק"ל :

שמרו משפט ועשו לדקה כי קרוב יצועתי לבא וכו' אפ"ל צהקי' מה שפי' ז"ל כ"פ עשיתי משפט ולדק משפט לזה ולדקה לזה. וכן איתא בגמרא ע"פ ויבי דוד עושה משפט ולדקה משפט לזה ולדקה לזה. עוין מ"ש בגמרא אחד עני ואחד עשיר שבאו לפניך לדין מנין שלא יאמר הדיין זה עני אזכנו צדין כדי שלא יתחייב ת"ל מדבר שקר תרחק אלא יפסוק הדין כמות שהוא. ואח"כ יעשה לדקה ח"ש שומרו משפט היינו שדין עפ"י האמת ואח"כ ועשו לדקה כדכע"ה :

סי' נז הצדיק אבד ואין איש שם על לב. ידוע דמיתת הצדיק היא כדי שיחזרו ישרי' בתשובה וצטוה"ר אין איש שם על לב. אפי' לרמז ש"ס על לב נוטי' ש"ס מזימות לשרש עיקר לב היינו הילכ"ר הנקרא לב וק"ל. אי' נוטי' ע"ל לשרש עיקל לב וק"ל :

עלמנו הוא אינו טורח אפי' אם כל היום תוקעים
 בו בן האדם יטריח ע"ע להוכיח תמיד ולא
 ייעף ולא ייגע. וז"ל קרא בגרון אל תחשוק ולא
 תאמר כיון שאני רוצה להרים קולי א"כ די
 בשעה ה' או שמים אלא כשופר כרם קולך
 וכמו שהשופר לא יש לו טרחא כן תהיה תעשה
 בעלמך ולאין אונים עלמה ירבה וק"ל :

כי ם כי הכה החושך יכסה ארץ וערפל
 לאומים. עיין בזוה"ק ס' שמות סוף
 הדף שבי' וז"ל שם בענין הגאולה כדן יתחשך
 כל עלמא תמש עשרה יומין וסגיאין מעמא
 דישראל יבון מתין בבהוא חשוכא וע"ד כתיב
 כי הכה החשך וכו' ולענין אפי' לרמוז כי ס"ת
 כי הכה גי' י"ב רמז לטי' יומין הכה' וק"ל :

ירמיה

סי' ב תיסרך רעתך ומשבותיך תוכיחוך
 ודעי וראי כי רע. ומר

עוזך את ה' אלהיך וכו' אפי' לקשר היסורין
 בעזיבת ה' עפ"י מ"ש ז"ל לענין טענת רוצח
 דדין צנים י"ל ולגבי זן ליכא כאי טענה.
 ע"ן דמן היסורין מוכח דדין צנים י"ל ע"ד
 כאשר ייסר איש את בנו ה' אלהיך מיסרך וז"ל
 תיסרך רעתך ומשבותיך תוכיחוך מכת היסורין
 מוכח דדין צנים יש לנו וא"כ מניח דעי וראי
 כי רע ומר עוזך וכו' מטעם טענת רוצח דמן
 היסורין מוכח דדין צנים י"ל ולגבי י' ליכא
 כאי טענה וק"ל :

ובאו"א אפ"ל עם הקרא דלעיל מניח
 הלא זאת תעשה לך עוזך את ה'
 אלהיך צעת מוליך בדרך ועתה מה לך וכו'
 תיסרך וכו' וכו' עפ"י חקירת המפי' בענין
 התשובה דהא קי"ל מלך שמחל ע"כ אין כ"מ
 ותיראו דאנו יש לנו דין צנים ואב שמחל ע"כ
 כ"מ ומן היסורין מוכח דין צנים כנ"ל ע"ן
 משז"ל במד' דתי' ועתה מורה לתשובה יע"ש
 ובשחא א"ש וז"ל הלא זאת תעשה לך עוזך
 את ה' אלהיך וכו' ועתה שחזרו בתשובה
 כרמחה בתיבת ועתה וכ"ת דמהיכן רמז דמועיל
 תשמי' דילמא קי"ל מלך שמחל ע"כ אכ"מ ולז"ל
 תיסרך רעתך ומשבותיך תוכיחוך ומכת היסורין
 מניח

חילול שבת ועיקר הכל שיסור מידת הגאון
 כי אימא יתירה היא מענפי הגאון וז"ל אם
 תשוב קרי ציה תשוב משצית נטי' מחילול שבת
 עיקר הכל רגליך היינו הגאון דחל"ה תכשל
 בעשות חפליך וכו' וק"ל. ועיין לה' נפש חיים
 למבר"ה פלאגיי צמעי' גי' אות גי' וז"ל גאון
 כל נוי שיש בו נד כניסת גאון כענין רגל
 שנכנס ויוצא אל יצא לג"ע ע"ד תועצת ה' כל
 גבה לב הר"ה שער הארבעה פ"ו יע"ש :

ממצוא חפליך ודבר דבר אפי' בס"ד לרמוז
 צמ"ש צמד' ע"פ השצתי דרכי
 ואשיבה רגלי אל עדותיך שהיה דכע"ה אומר
 אלך לטייל בגינה פ' ואח"כ היה הולך לבית
 המדרש. ע"ן משז"ל צמשת חסידים פ"ו שכתו'
 נקנית צמ"ה מעלות וכו' ע"ן משז"ל דכתורה
 מעלה חן על לומדיה אכן היינו דוקא אם
 זה בלימוד הוא בענוה צלי שום פניה ואז
 יכול להוכיח וז"ל ממלא חפליך רמז שהיה
 אומר אלך לטייל וכו' ואח"כ ודבר דבר בתורה
 שכתורה נקראת דבר כמש"ה דבר לוח וכו' ונטי'
 ממלא חפליך הוא מ"ה רמז לתורה שנקנית
 צמ"ה מעלות ואם תלך יו"ד עם מ"ה צמ"ה
 ודבר דבר יהיה חן רמז שמעלה חן וס"ת
 צמ"ה אותיות אך רמז לענוה וק"ל :

ממצוא חפליך ודבר דבר אפ"ל דרך רמז
 עפ"י משז"ל צמד' צפי השצתי
 דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך שדכע"ה היה
 אומר אלך לטייל וכו' ואח"כ היה הולך לבית
 הכנסת ולציה"מ וז"ש השצתי דרכי ר"ל בתחי'
 השצתי דרכי ואח"כ ואשיבה רגלי אל עדותיך
 וכ"כ אפ"ל בתחי' ממלא חפליך שהם של רשות
 ואח"כ ודבר דבר בתורה שנקראת דבר שני
 דבר לוח לאלק דור וגם נטי' ממלא חפליך ודבר
 דבר ש"ר על כתו' :

קרא בגרון אל תחשוק כשופר כרם קולך
 אפי' רצח לרמוז לאדם המוכיח שלא
 יקון בתוכחתו לומר עד כמה אני מטריח על
 צ"א. או עד כמה אני מטריח את עלמני וגופי
 ונלחתי מלכותי עוד. אלא אדרבא החלש יאמר
 גבור אני ולא ייעף ולא ייגע וכש"ת נותן
 ליעף כח ע"ד שאמרו הוכח תוכיח אפי' ק'
 פעמים. וצא בדמיון כשופר לומר שכמו שהשופר

שהוא כמלמד תו לעמו ישראל. וז"ל אם חוליה יקר שהיא התו מחולל ר"ל מזה הנער שהוא אוכל להיות זולל וסובא בחטוני העולם לאכול לשבע ולמכסס עתיק אז כפי תהיה שאתה שותף עמו בדבר זה וכיון שכן א"כ כמוני כמוך ורמו דר"ת וכו"ל כפי תהיה גי' תל"ח לרמו שם תיגע בדבר זה לא אכפת לך לגבי הכבוד וכשכר שיוחן לך מן השמים כי נחשב לך שאנחנו שותפים ולפון לך רב טוב לעובדי וק"ל :

א"ל אפי' עפ"י מה שפי' רז"ל ע"פ והשבותי כפי עליך עד עצרי שהוא רומז למכ שפי' הראשונים בכות הכתוב וזכר פי' ראשו בחורו שפי' יחיה לפיו סביב מעשה אורג כפי תחרה יחיה לו לא יקרע כי תיבז לפיו סביב מעשה אורג ר"ת סמאל ותיבז תחרה יחיה לו לא יקרע ר"ת לילית ולכך הפסיק בתי כפי שאלמלא מתחברין מתחברין הער' ע"ע. וכשתא א"ש וז"ל שפי' שמלמד את בני תו וכוונתו להוליא יקר מחולל ע"י מתחברת התו בער' ומשברים את כח סמאל חוגתו וכוונתו שאמרו בנ"ס וצני רש"ף יגביכו עוף שבתו מסלקת רש"ף הם ס"מ חוגתו לילית שהוא גי' ת"ף וס"מ קי' ס"ה הם גי' רש"ף וז"ל שפי' בתורה כפי תהיה צין שניכס ס"מ חוגתו לצטלס. **ואפי'** להמליך בד"ר וצני רש"ף יגביכו עוף הכר' שפי' צני שם תנוקות של בית רבן שמלמדן תו רש"ף בגיל שם ס"מ חוגתו יגביכס עוף שהיא התו שמלמד את התנוקות. ועפ"י אח"ש פי' לשון רז"ל וז"ל כופין את הס"ל לפני האפרוחים הכר' שכופין את הס"ל ר"ת ס"ל ס"מ לילית כופין אותם ע"י האפרוחים שם תנוקות של צ"ר שעוסקין בתו וק"ל. **א"ל** אפי' מה שפי' צניותין בן לפניס דכור חוזר על הילכ"ר שמכשירו ומתקנו לטוב כמעשה אה"ע. כמו שמבוי בדרוש תפילין וכן עתה אפי' כ"י סיום הכי כפי תהיה עד"ה וכו' כי ידוע כי היסוד נקרא כל וכו' נקרא פה וא"כ ז"ל אם תוליא יקר כנ"י שפי' הכשר מעשו מכשיר לילכ"ר אז כפי ר"ת כל פי' יתיחדו שוכא זיווג למעלה וק"ל :

מינה מוכח דיש לנו דין צנים וכיון שכן גם לענין התשו' מכניא מדין צנים וק"ל :

מנעי רגלך מיתוף וגרוך מלמאכ. אפי' כי נוט' מנעי מקבץ נדחי עמו ישראל ואז יתקיימו כל בעיניס הללו. ועיין במלודת דוד שפי' רז"ל ראי לתקן מעשיך ולא תלכי בגולה יתף ולמאכ למיס ע"כ. ואפי' לרמו עפ"י כי תי' מיתוף גי' תק"ל רמו לתקן תפוחין קדישין הוא שכינת עונו שיתקן אותה כי היא כנגד עולם העשיה שהוא כמעשה. ונוט' מנעי רגלך מיתוף וגרוך מלמאכ הוא מרומס שם רמו שפי' תיקון כמעשה מרומס לשכינה וא"ש אח"ס וכהיב"א :

כי **טו** **אוי** לי אחי כי ילדתיני אפי' במאז"ל דעיקר הצנים טובים וההפך הוא כמעשה שגורמת המהשבה בעת הזיווג לאב ואם ולגבי האם יגדל העונש יותר כי היא מושכת לבן אור פנימי. והאב אור מקיף. ולכך כיון שהיא גרמה לו צפנימותו להיות רע ולכך ראוי לה למי אוי למי אבוי וכשתרצו לדקדק בתיבת למי אוי תמצא אותיות לאמי וי רמו להנ"י. גם נודע מ"ש בעלי המוסר דכמהשבה פועלת בחדס בעת הזיווג וראיה ממקלות יעקב אבינו ע"ה. וז"ש אוי לי וכללו אוי לאמי כי ילדתיני בחטא ע"ד כתוב ובחטא יחמתיני אחי חכו גרמא צנזקין ביהת לי ללא ממחילתי מקדש לחול. וכ"ל דמכיון תיתיך שכ"כ גורמת המהשבה לז"ל אחי נוט' מקלות יעקב אבינו יוכיחו וק"ל :

א"ל אפי' לרמו ע"ד שפי' ז"ל צפי בן חכם ישמח אב ובן כסיל תוגת אמו. בדקדוק מצוי דמ"ש זה מזה ופי' עפ"י משל ידוע. ותכלית הנמשל דבשלמא האב הוא נלסוב ויעמוד בציוויו להוליד צנים. ולא בן האשה ולכך נשיכיה האופן שילא בן לא חכם אז הלער לאם ביותר דמי הכניסה בתגר זה וז"ש אוי לי אחי קרי ביה אוי לאמי כי ילדתיני מאחר שלא היה לה להכניס עומה בספק וק"ל :

אם חוליא יקר מחולל כפי תהיה. חוץ מדרשת רז"ל שהוא רומז על המלמד בן ע"כ חור' כידוע. אפי' בפשיטות שרומז למ"ש המלמד תנוקות לש"ש שנטשה שותף להקצ"ה

סי יז רפאני כי וארפא הושיעני ואושעה כי תכלתי אתה אפי לרמוז צמח שידוע כי כל החולאים הצאים לאדם הם מחמת התגברות הדינים עליו ע"י עונותיו וידוע דשם הוי"ו צ"ה הוא עולם הרחמים ולריך לשוב בתשובה כדי להמשיך עליו הרחמים משם הוי"ו צ"ה ובזה יתרפא מחליו. גם נודע כי תפי החולה על עצמו היא מתקבלת יותר מתאחרים וז"ל רפאני כי וארפא נוט' אותיות רי"ו רנו לרי"ו גבורות המתגברים עליו ע"י העצירות וכוא מתפנל לה' שיסלק הגבורות מעליו ויתרפא מחליו ובזה הושיעני ואושעה ר"ת וס"ת שם הוי"ו צ"ה שיומשך עליו הרחמים משם הוי"ו צ"ה ואז כי תכלתי אתה ודו"ק :

רפאני כי וארפא הושיעני ואושעה כי תכלתי אתה. אפ"ל צס"ד דרך רנו כי ידוע שהחולה מתגברים עליו הגבורות ודינים קשים נמתחים עליו צ"מ וכשה' ברחמיו מרפא אותו אז נמתקים הגבורות מעליו ובהפכים לרחמים וז"ל רפאני כי וארפא נוט' אותיות רי"ו רל שמבקש מהי"ת שיתמתקו הגבורות מעליו וזכו דקדוק רפאני כי שם הוי"ו שהוא רחמים גמורים גם ס"ת רפאני כי וארפא הושיעני גי' הוי"ו. גם ר"ת ואושעה כי הוא כ"ו רנו לשם הוי"ו שהוא גי' כ"ו ואז תכלתי אתה שחמיד אני נותן שנה והודאה לשמך הגדול שעשית עמי חסד :

סי ל דהוי כי גדול היום הכוא מאין כמוהו ועת לרה הוא ליעקב וממנה יושע ורז"ל אמרו ומכמן יושע וי"ל דמה ענין המן לכאן ואפ"ל וכוא צהק' מ"ש צמדרי ששלח לו המן למרדכי ובלא חצותיך השתחוו לאבותי שנא' וישתחו ארצה ז' פעמים והשיב לו אשר הוא יחודי ויעקב לא השתחוה אלא לה' וכיון שהוא עבר לפניו הכוא לה' ליקוטים מפרדם ע' פורים אות י"ז א"י כל כחו של המן הוא משום שזכה שיאע"ה השתחוה לעשיו ומרדכי כשיצו שהשתחוה שכיון שהוא עבר לפניו : **ובזה** יאמר דרך כללי וכוא לא ידע ואשם ר"ל שהמן הרשע לא ידע שיאע"ה כוננו להי"ת ברמז צאומרו וכוא עבר לפניו ולכן ואשם וז"ל כוי בי גדול ע"ה גי' המן

ע"ד מאז"ל גדולת המן לרעתו היום הכוא גי' ע"ז ע"ה שלש עז ונתאזר צכה יעקב ותיצות מאין כמוהו צלא וי"ו כמ"ש צקרא עם האותיות והתיצות גי' יעקב והכל הוא טמון ברמז שכל כח המן וצחר הכי ציאר ואמר ועת לרה הוא ליעקב ר"ל צשציל יעקב. גם רמז בתיצות עת לרה גי' תשס"ה ש"ר שתש כחו של המן ונתגברו עליו הדינים גי' אדנות גם נוט' ועת לרה גי' המן ע"ה היא גי' וי שבוה לו וי ולישראל הללחה וז"ל מהמן יושע ותי וממנה ע"ה גי' קמ"צ רמז שנילוו צזכות האבות שסוף שמותם אותיות קמ"צ כי ילולו מכל צרותיו מלרה לרועה אכ"ר :

סי לא כרה אמר כי מלא חן צמדבר עם שרידי חרב הלך להרגיעו ישראל אפי לע"ד דע"י לימוד התורה כחצו ר"ל דמצטל המסטינים והמקטרגים וכמ"ש ז"ל צגמרא וצני רשף יגביהו עוף העוף מסלק מהם גי' רשף. עו"ן מאמז"ל דע"י לימוד התורה נותן חן לרואיו וז"ל מליא גי' סאז"ל ר"ל מצטל ומסלק סמאל מי שהוא צעל חן ע"י התורה שנותנת חן ללומדיה צזה צטל מדבר דהיינו הקל"י שנקראים מדבר כידוע צצברי המקרי ז"ל וחנא וחדר מפרש עם שרידי חרב הוא רנו למאמר הגמ' ע"פ לשרידים אשר כי קורא שע"י תורתם חרב פיפיות צידס להרוג כל המסטינים והמקטרגים ובזה הלך גי' ס"א ועם האותיות כמנין אדנות הלך ילך לו אלא אדרבה להרגיעו ישראל לי מנוחה לפי שהוא ישראל ישר אל. **ובקוטב** זה יצואר רנו גי' בתיצות מלא חן צמדבר עם ר"ת גי' סמאל ע"ה לומר שמתצטל הוא וגונדא דליה וק"ל :

א"נ אפשר להמליץ מלא חן צמדבר וכוא דלפעמים אם אדם מדבר עם חברו על איזה מלוא או לזקק מולא חן צדיבורו ונשענים דבריו וכוא מתת אלהים לפי שהוא ירא שמים וכל מי שיש צו יראת שמים דבריו נשמעין לצריות וז"ל מלא חן צמדבר לי דיבור וקרי ציה צמדבר וזה דוקא עם שרידי חרב דהיינו תלמידיו "חכמים ויראי שמים. וגם אפי' דבא צכולל לענוים. וכמ"ש ולענוים יתן חן ומטריקון שרידי

שלימה השמחה והקצ"ר שמח עמכם וק"ל :

יחזקאל סי' רד

ואתן לאני לאן מרעיתי אדם אחס אפי"ל
ע"פ מה שידוע בהלכות שומרים
השומר שומר לשומר או שכינה וזא לעיר או
שלא קדם צדוקים ומקלות וכל כיוצא בפשיעות
אלו חייב כ"א דוקא לריק שתמיד יהיה יושב
עמכם צלי פירוד וג"כ יעשה כל טלדיקי
להוליאם כידוע צ"ה הפוסקים ז"ל עוין מ"ש
בגמרא כחי מאן דיכיר אפי"ל לאנשי ציחיה לא
מיקביל עוד אמרו שם דאומר הקצ"ר אין אני
וכוא יכולים לדור בעולם ע"ד אני את דכא
באופן דגורם להסתלקות השכינה מן העולם
ח"ו. עוין את הידוע דבענוכ למדנו אותה
מג' הרועים הצרכים דוד משה הצרכים אמר
ואנכי עפר ואפר וכו' דוד ואנכי חולעת וכו'
משה ונחנו מה וכו' וחס ר"ת אדם וצוה פי
מאד מאד כוי שפל רוח וכמס פסוקים כידוע
אשר צוה א"ש בוגת הכחוב דללכ הקצ"ר
לזכות את ישראל להיות עמים כבני אשלי
רברבי ואם יעשו ככה אזי כוא ג"כ כ"י מחייב
עלמו להחנה עמכם כדן הרועה ממש דלא
שרי ליה להניח את הלאן ולילך או לעשות
העלמה מהם מאיזה ענין שיכיה כ"א שיכיה
כונתו להללם ולהללם דוקא וכו' אמר בחיך
מחוק דעו בני ואתן לאני לאן מרעיתי שאני
חושב אחכם כאלו אחס לאני ואני הרועה וא"כ
מוכרח אני לתת משכני צחוכם ולשמור אחכם
שמירה מעולה ולהליל אחכם מכל חק כדן
הרועה ממש אמנם היינו דווקא אם אחס
תוכיגו עלמכם צמדת העמוכ בשלימות כמו
אד"ס אחס דר"ת אד"ס הצרכים דוד משה דכס
נשתצחו צמדת העמוכ והי אחס ר"ת אחס
תעשו מעשיכם א"י אחס תוכגו מדותיכם
אזי קרוא מקרה אני את דכא כה בלח"ה
אין אני וכו' יכולים לדור בעולם וק"ל :

סי' רה רבון וכיין לך אתה וכל קבליך
הנקבלים עליך וכו' אפי"ל
עש"ד כ"ה פלא יועץ וכו' אללי בכחובים צ"ה
נת שכת"ה יתנהג בהנהגה טובה ולא זו בלבד
לעלמו

שרידי חרב כוא שח וכו' לי כניעה ושפלות.
א"י אפי"ל לרמוח עפ"י מ"ש רז"ל גדולה לדק
שמכפכת מדת כדן למדת הרחמים וכו' ודאי כוא
כמולא חן בעיני כל רואיו כיון שכו' מן
הנדיבים ואינו מן הכלים שמקפידים בדינם
אפי"ל על פ"ק וז"ל מלא נטי' מלות לדק' אעשה
אז חן ר"ל זוכה לחן ולרחמים בעיני כל רואיו
ועוד צו נדרש לפניו ולאחריו היינו מלא חן
במדבר כס הקלי' והמודכ"ד ע"י מלות לדק
מכפכת מדכ"ד למדת הרחמים וק"ל :

סי' רא מאנה להנחם על צניח כי איננו.

אפי"ל דרך רמו כי אין
ישראל נגאלים אלא עד שילקטו כל נילוצות הק'
שנטמעו ונודע דמנפ"ך כס ה' פעמים ג"י
ולזה אומרים צליל מולש"ק ויכי נועם וכו'
ש"ס צו כ"פ ג"י לרמוח לזה וז"ל מאנה
להנחם על צניח כס ניה"ק שנקראים צנים כי
איננו קרי ציח כי אין ג"י וא"ש בהיצי"א :

מרחוק ה' נראה לי והצבת עולם הצבתך

על בן משכתיך חסד. אפי"ל דכא
כרמו כלפי מאז"ל דמלות כדקדק כוא מעולה
ביותר ובפרט צעת ש"ס לו איזה שמחה אם
כוא שמח ואינו משמח לעניים ואציונים צכולת
פרוטה מן הכיס אינה נקראת שמחה שלימה
ואפי"ל שיהי עליה קטרוג וכמו שמלינו באח"ה
וכוצא לרש"י ז"ל סי' וירא ע"פ ויכי אחר
הדברים האלה וז"ל יש מרבותינו אומרים אחר
דבריו של שטן שהיה מקטרג ואומר מכל סעוד'
שעשה הצרכים לא הקריב לפניך שח אחד או
איל אחד אמ"ל כלום עשה אלא בשביל צו אלו
כיימי אומ"ל צוה אותו לפני לא היה מעכב
ע"כ נמלא דכשטן יש לו קטרוג אם אין נותן
חלק לגבור עוין דע"י כדקדק משהר שכינה
עליו שגא' אני צלדק אחזכ פניך וז"ל מרח"ק
ג"י שמח ר"ל צעת שמחתי אני נותן לדק
וקרא ציח שמח תשמח לאחרים היינו הצריכי'
וכוא ע"ד שמוע צין אחיכם קרי ציח שמוע
כידוע בגמרא אם עושה בן אז ה' נראה לי
ששם שורה שכינה וצוה שעשית לי מדכ"ד לפי
כדודי והצבת עולם הצבתך על בן משכתיך
חסד ובפרט אם שם נמלא ושם היה ת"ה
בשמחתו ת"ה על שולחנו וד"ת כה ודאי כוא

מב

לעלמו חלל אף לבניו ובנותיו וקרובים שלו וכל החונים עליו מסביב רחוקים נעשו קרובים אהוביו ומיודעיו יהיו שמורים ומנוקים מכל סוג ומכל דרך עקום. ח"א הכון וכן לך ותנא והדר מפרש אתה וכל קהליך הנקראים עליך ולא אתה לעלמך בלבד ותדין ק"ו לעלמך לבניך ובנותיך וקרוביך וק"ל **ובזה** ח"ש כ"י כפ"י ועל הנוגע בעלם או דהיינו בעלמו היינו קרוביו או בחלל הע"י והוא נלוח לו בדרך להחזירו וליתן לו דברים המתחשבים לחזור דהיינו או צמת או בקבר המפרשים וכדומה שהוא לה' שצט יהודה ישראל יע"ש לפי"ד :

הוישע סי' ד

חבור עלצים אפרים הנה לו. חפ"י להמליך צמ"ש ז"ל דכן קדם היו לחיות הקדש שש כנפים שש כנפים לאחת לאחת כן עתה הם ד' וחכרים צ"י וידוע משז"ל דשש כנפים הם נוכחים כנגד צורך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. וא"כ השתא הכא שהם חסרים שהם זו ח"כ חסרים תיבות לפולם ועד אכן כשיבאו ישראל באהבה ואהבה בזה יושלמו כל התר"י מלות ויגאלו ישראל ותחזור העטרה ליושנה להיות לחיות הקדש שש כנפים והשתא ז"א חבור עלצים אפרים היינו רמז לאחדות או הנה לו היינו שתי כנפים הרמוזים כנגד לעולם ועד נו"י לו וק"ל. ובזה אפשר לפרש כונת הכי מתן אדם ירחיב לו ולפני גדולים ינחנו והוא דנוע דע"י הצדקה מיוחד בעולמות ומתקן השכינה וגורם זיווג ויחוד קוב"א ושכינתיה ומסתמא גם מתקן כנפי המלאכים וח"א מתן אדם ירחיב לו ר"ל כנפיהם הנשואים שהם לו כנ"י ולפני גדולים שהם המלאכים ינחנו וק"ל :

חבור עלצים אפרים הנה לו. חפ"י דרך לחות עם אחי"ל אשר יחסר לו שיש הפרש בין העני לעשיר זה מתן לו אכן דוקא ולא ירע לבדך צתחק לו כי בגלל הדבר הזה שאתה נותן בשמחה זו היא מלחך שהמנוח אינו מוכיך וממוחק חלל של העני כידוע וא"כ אם נותן בעלז והאזון מפסיד מלוחו ולא זו בלבד

חלל נענש. ח"א חבור עלצים היינו חבורת עלצי אפרים הוא העשיר ע"ד אפרתים אם יהיו לו עלצונות רבים הוא אומרו חבור עלצים אפרים אז ידוע ליכיו ידועה צתחי הנה לו חלל שמושב העשיר אינה נחשבת למלוח ולא זו חלל ג"כ הכי"ח ל"ו ר"ת הנה נשמתו חיצולה לעולם ועד ודו"ק :

ועפ"י חפ"י ג"כ כונת הכתוב בהפטרות וישלח ח"ל אפרים מה לו עוד לעלצים אני עניתי ואשורנו אני כבדו רענן ממני פריך נמלא וברואה יראה דכפ"י אומר דרשוני וחיו. ולי הפעוט חפ"י דעפ"י"ח ח"ש והוא אומרו אפרים הוא רומז לעשירים מה לו עוד לעלצים שאתם מתעלצים ומתרגזים בעת נתינתכם לעני דכא ע"י"י אינו נחשב לכם לצדקה וכל לאידך גיסא אם הוא צסצר פנים יפ"ד וצפרט אם מפיוסו צדצרים מתצרך ציורת ועוד שזוכה ורואה פני שכינה. ח"א אני עניתי ר"ל אם עניתי אוחו צדצרים ופיוסים ואשורנו ר"ל זוכה ורואה פני שכינה. ועוד דצזכר אני מלית בכל עסקי ח"א אני כבדו רענן ואומ"ל בקצ"ה מומני פריך נמלא שברו כפול ומכופל קרן ופירות ואם הוא בעלזון ל"מ שאין לו שבר חלל אדרבה נענש עליה וכנ"ל :

סי' ה עשוק אפרים רלון משפט כי הואיל כלך אחרי לו. חפ"י בפשיטו עפ"י הידוע מה שתי' לטענת רובא דדרך כון לילך אחר אביו. עוד מענין הדינים שליונו לדון מוכח דיש לנו דין צנים ח"כ זה תלוי בזה דכשאין עו"י מוכרחים לדון ולא כן צכפך ח"א עשוק אפרים רלון משפט כי הואיל כלך אחרי לו ר"ל כיון שהולכים אחר ע"י ח"כ כי' דין עבד יש לנו וא"כ גם לגבי משפט אינם דנים דעבד פסול לדון וק"ל :

סי' י חרק לבס עתה יאשמו. חפ"ל צס"ד דרך רמז עפ"י מ"ש כי קול שזון הנד"מ ד' צבל פרק א' אהבת התענוגים צסופו ותכלית דבריו שיש ו' דברים מיני תענוג' שהאדם רודף אחריהם מחמת חומר שבו. והי' ז"ל צלשונו בטוב והטבור ציטל אותם שלא ירדוף אחריהם מכמה טעמי תרילי כיע"ש. והם אהבת ממון ובגין צתים ומלבושים נאים והנה

וכנס כנגד ג' אלה אפי' דזכו שרמו כנביא חלק לבס' ותיבת חלק מלשון חלקלקות. וכן חלקו מחמאות פיו ור"ל אם נעמו לו ג' אלה וכל לבס' נוטי' לבוש. בנין בתיב. ממון. עתה יאשמו דאכבת אלו הדברים מצטלחו מעבודת הצורא ית'. אפי' דתי' עתה רמו לתשו' ח"א חלק לבס' עתה ר"ל אם חלק לבס' מחששו ולא שבו אז יאשמו :

וסיים עוד הי' הנז' שם דג' האחרים הם אכבת חברה מריעות. ואכבת הטיול יאכבת המאכל ותענוג. וג' אלה הם נוטי' חטא חברה טיול אכילה. ובזי"ו כונת כ"י צמגילת קימות חטא חטאה ירושלם וכו' ולכא"י כלשון כפול והיל"ל חטאה ירושלם ותו' לא וכפוי"ה א"ש דתיבת חטא רומז לג' הנז' הם חברה טיול אכילה צאלו הדברים חטאה ירושלם ע"כ לנידה היתה כל מכבדים הזולת ע"ד גיבול מדולית וניחוך עליויה :

סי' יב ויהודה עוד רד עם אל ועם קדושים נאמן אפי' לצאר צב"ד וכו' צבקי' את הידוע דע"י העניו יהיה מרכבה לשכני' וילמוד תורה לשמה. ועו"ן לשון הגמרא. יהודה ועוד לקרא בתמיכה וולא לנו כשיכיה ועוד הוא טפל וכו' הוא העיקר כמו יהודה ועוד לקרא וז"ש ויהודה עוד ר"ל כביאמר ועוד ולי"ד יהודה אלה כ"י אחר אז רד עם אל אותיות ד"ר צביפוך שיש לו דירה עם השו"ת ולאפוקי ממנו שמתגאה שאומר הקצ"ה אין אני וכו' יכולים לדור בעולם חלא דר עם אל. וצב"ה ג"כ ועם קדושים הם ה"ח נאמן עד שיגיע לגדר שיתקנאו ממנו ונוטי' ועם קדושים נאמן ג' קנאה. וסי"ת ועם קדושים נאמן ע"כ ג' סנח"ל שם רמו שאין יגער שולט בו וכו' ע"י העניו וק"ל :

יואר סי' ב

ואכלתם אכול ושבוט וכללתם את שם כי אלהיכם אשר עשה עמכם וכו' אפי' צמחז"ל דמי שרואה לאכול קודם אכילתו ילמוד בתי' ואח"ך יאכל ואז יכו' נקרא זה בשלתן אשר לפני כי וז"ל ואכלתם אכול ושבוט אכל בתנאי וע"מ שקודם האכילה

וכללתם את שם כי אלהיכם דהיינו עסק החו'. **א"י** אפי' עפ"י משח"ק המפי' דאין חנו אכולי' מן העובד"ז כיון שיעקב ועשו חלקו עשו ועובד"ז הוא לעשו ותי' דהקצ"ה הוא כהן ואנחנו עצדיו וע"י הצרכה מורידים השכינה למטה ועו"ן כו"ל דין עצד כהן אכול בתרומת רצו צפניו וז"ל ואכלתם אכול וכו' וכללתם את שם כי אלהיכם ר"ל צרכה המזון וצב"ה ולא יצושו עמי לעולם מפני שעובד"ז הוא לעשו עפ"י הצרכה מורידים השכינה למטה וכו"ל דין עצד כהן אכול בתרומת רצו צפניו כו"ל וק"ל :

מיכה סי' ו

אשר עשירים מלאו חמם ויושבי דברו שקר ולשונם רמיה צפיהם. אפשר צפשיטות כי כיון למארח"ל ג' הקצ"ה שונאן דל גאה ועשיר מכחש חקן מנאף. וזה שהיה מתאונן כנביא אשר עשירים מלאו חמם שאף שהיו עשירים עכ"ז מלאו חמם ולשונם רמיה וק"ל :

חבקוק סי' ג

ברוגז רחם תזכור. רמו למ"ש הזכ"ק סי' שמות ד' רמ"צ ע"א וז"ל ארבע רוגזי מתפרשן מכהו"ל רוגזא. רוגזא קדמאה חקרי רוגז ודא חוכו דארגי' לבייכו דבני נשא ודא חוכו דנחתא וחללא וסטי"א לבני נשא ואחרגיו צרוגזי"כו ודא חוכו דאמשין מחללא על עלמא וע"ד כתיב צרוגז רחם תזכור ע"כ וצכויותי בגולה צעו"ת צירות יע"א צנתינו זאת החרס"ז שמעתי מאחד המיוחד מיחידי סגולה זה שמו נתחל בכהן גר"ו ע"ש המפי' שארבעה אלו הם כנגד שם הוי"ה וג' אצות בעולם. וכל כי ה"א צרוגז רחם תזכור הוא רמו לשם הוי"ה צ"ה שמתחלל ד' מילואי עסמ"צ שהם עולות רל"צ כו"כ ועם י"ז אותיותיהם הם ג' רח"ם ולכן אכר צרוגז רחם תזכור ר"ל שצעת שיתעורר צרוגז כנז' ה"א יתעורר שם הוי"ה צ"ה צד' ע"י עסמ"צ ואותיותיהם וירחם עלינו ע"כ ואני הכדיוט רמתי צנוט' אותיות תצ"ר עפ"י שיתגלה שם

וללנות מלכד עונשו הראוי על כל דיבור ודיבור
עוד זאת יתירה שמתמאין אותו כלילה ופוגם
גם בצרית המעור והוא לא ידע ואשם. ואוי
לך אלה על נפשו כי מרעה אל רעה ילא עד
שישתרש בהטא ויוסר הקדושה מתוכו ושם
יוח הסט"א. לכן יתעורר נאד ויתגבר כארי
לשוב אל ה' ואף שהרבה לחטוא אם ישוה אל
ה' ימנו פשוטה לקבל שבים אליו בכל לב
וידע כי הדבר תלוי בו והבא ליטבר מסייעין
אותו וכמש"כ כי לא אחפון צמות המה נאור
ה' אלהים והשיבו וחיו עכ"ד החיד"א ז"ל ביוסף
לחק ס' בשלה יוס ה' ע"ש. וכן כתב ג"כ בס'
יתרו יוס ה' והמנצח ברכה צלי כונה שלשה
עצירות עושה הן שהוא גזל לה'. ומלול במלכותו.
עוד זה שמתמאין אותו בקרי וכו' יע"ש ומינה
ללמד דמכ"ש אם הוא מנצח ברכה לבטלה
דשייך ציח ג' עצירות אלו. ולפחות שהוא עושה
ב' עצירות שהוא מלול במלכותו יתנצח ח"ו
וכן שצא לידי קרי וכבר האריך הרחיב למעניו
ה' קרנות לדיק זלכ"ה לדיק עתק דברים
הגורמים לזה ודברי רפואות תעלה עש"צ בדבריו
וירוח לך. והשתא יובן הרמז ח"ש כלילה נוט'
המנצח לבטלה יהי לו הרכורים. הברא ג'
אוי רמז למ"ש החיד"א ז"ל ביוס"ל ס' בשלה
יוס ה' ח"ל ואוי לו אלה על נפשו כי מרעה
אל רעה ילא עד שישתרש בהטא ויוסר הקדושה
מתוכו ושם יווח הסט"א. לכן וכו' ח"ש יקחבו
אופל ר"ל יקחבו אופל הסט"א שיוסר מן
הקדושה ושם יווח הסט"א ומ"ש יקחבו אופל
לחלקו ונהלתו. גם יקחבו אפל בלא וא"ו כמו
שכתוב בפסוק ג' עמלק רמז שחטא הסט"א
וכנ"ל :

ס' ד ואלרי דבר יגונב וכו' הנה בגמרא
דסנהדרין דפ"ט איתא שאמ"ל
השטן הנה דבר אליך תלזה וכו' כיון דחא
דלא קא שמיט ליה אמ"ל ואלרי דבר יגונב כך
שמעתי מאחורי הפרגוד שא"ל לעולה ואין יתק
לעולה אמ"ל כך עונשו של בדאי וכו' ועפ"י
אפי' דחיבת ואלרי נוט' וא"ל לעולה ואין יתק
לעולה וק"ל :

ס' ה ובני רשף יגביחו עוף אמרו בש"ס
אין רשף אלא מזיקין שנאמר
רשפי

שם בוי"ה צ"ה צד' מילואים כח' ירחם עלינו
ועל כל ישרי אחינו ולכך רמז ג"כ בס"ת צרוג
רחם תזכור אותיות רמז ועם הכולל ג' רחם
שם רמז שבסוף הימים בעת אשר יתעורר
הצוגו הנו' בעולם אז ג"כ יזכור לנו הרה"ס
הנו' וירחם עלינו. גם ת"י רוגז ג' רי"ז רמז
לר"י גבורות שיתצטלו ויסתלקו מעלינו ועם
אות הצי' ג' רי"ח שפ"י הקרבן מהפך מזה"ד
למדת הרחמים. וכאמור אשכ ריח נוחה לה'.
גם ת"י רי"ח רומזת לת"ח שפ"י תורהו יהיה
לו ריח טוב ונעים כריח המוחה וכנ"ל זאת
התורה לעולה וכו'. ונוט' צרוג רחם תזכור צכח
ריח תורה וד"ק :

כחש מעשה זית. ראיתי לה' נגיד ומלוא
ז"ל שבי שהרבה לאכול זיתים וכו'
בשלה שמות כדי לבטל השכחה והם בוי"ה
בחילוף ח"ת צ"ש שהוא מלפ"ן ואלהים פשוט
ושם אל שהג' שמות הנו' הם ג' זית צסוד
כחש מעשה זית שהכונה הנו' מבטלת מעשה
זית שגורם שכחה עכ"ד. ולדידי הפעוט אפי'
שרמז צפי זה שהשכחה היא מכה הזית ח"א
כחש בסיפוף אחוון שכת ור"ל שהשכחה היא
מעשה זית וק"ל :

מלאכי ס' א

ועתה חלו נא פני אל ויחננו מידכם היתה
זאת הישא מכס פנים וכו' אפ"ל
בס"ד צענין התשו' כל שצידו לאו כמחוסר
מעשה דמי. ח"ש ועתה אין ועתה אלא תשו'
וזכו שסיים חלו נא פני אל ויחננו וכ"ת דנדחה
קראו לו לז"א מסיבת ידכם שכל שעה צידכם
לחזור בתשו' כאלו היתה זאת שהיא התשובה
שעולה ג' קו"ל לז"ס ממז"ן וק"ל :

איוב

ס' ג הלילה הכול יקחבו אופל וכו'.
אפ"ל דרך רמז במשז"ל
דברית הלשון וברית המעור מכוונים ואם ידבר
דברים האסורים כמו לה"ר ושקר ונבלות הפה

הנה אשרי אנוש יוכיחנו אלוה ומוסר שדי
אל תמאס. לריך להצין מהו האיפור
שלו אם יהיו לו יסורים. ואפ"ל במ"ש רח"ל
גדולים מעשה הדיקים שמכפכין מדכ"ר למדת
הרחמים משא"כ הרשעים שמכפכין רחמים
לרוב ח"ו. ואפי' מדכ"ר גופא נתכפך לדין
ח"ו. ובי' פקודת במלך פי' בזה כי הכי' וחרכ
אף הי' צדק. כלומר אף מלשון אפי' ור"ל מדת
הי' שהוא רחמים ג"כ תחרכ צמעשה הרשעים.
ובזה פי' ג"כ כונת הכי' כי הי' שהוא רחמים
הוגה על רוב פשעים יע"ש בד' מ"צ ע"צ שפי'
בזה כמה כתובים יע"ש. הכה מן האומר יולא
דאס היסורין צאים אפי' מלד רחמים זה קשה
עד מאד אכן כשיסורין הם מלד הדין אפי'
שיתגברו הרחמים ויעכבו הדינים מעליו. עו"ן
דהיסורין הם קיום הגוף. כמו המלח שמקיים
הצער. וז"ש הכה אשרי אנוש יוכיחנו אלוה
דוקא שיהיסורין הם מלד הדין ולא מלד רחמים
ור"ל שאינו צדקמת מדת הרחמים כי אז אפשר
להרפא שתתגבר מדת הרחמים עליו ויתצטלו
הדינים. וס"ת הכה אשרי אנוש יוכיחנו אלוה
הוא גי' שבי"ו רמז לשכ"ה דינים שמתמתקים
הדינים ע"י מדת הרחמים. וס"ת ומיסר שדי
אל תמאס הוא גי' ברחמים רמז להכיל שפי'
מדת הרחמים מתצטלים היסורים. ומה גם
שביסורין עלמס הם עוצים לגוף ומקיימים

חשך וי"ש ויהי ראשיתך מלער אך בסופו ואחריתך ישגה מאד וק"ל:

סי' ב' אשר בשערה יסופני והרבה פלעי חנם. אפי' דבא לרמוז דכשי"ת

הוא רחמן מלא רחמים ועכ"ז אמרו ז"ל כל האומר הקב"ה ותן יותרו מעוהו. גם ידוע דרש"י ז"ל פ"י ב' דחיבת חנם רמז ליה"ר וזהו שאמר אשר בשערה יסופני נוטי' חצי והכוונה שהגם שהכתוב אמר כרחם אב על בניו עכ"ז בשערה יסופני והוא מארז"ל מדקדק עם חסידיו כחוט השערה. וגם תיבת יסופני והר"י גי' תרע"ד שם רמז שכל אדם בשמעו את זה יאחזמו רעד וחיל כיולדה ע"ד מה שאמר הפייטן מה אעשה כי יקום אל וכי יפקוד מה אשיבנו. פלעי' גי' נר. רמז לגשמת האדם כנשי"ה נר ה' נשמת אדם והיא חושבת מה תעשה בעמידתה צדין לפניו מלך מיי"ה הקב"ה ונוטי' חנם חושבת מה תעשה והכל הוא לפי שכולתה צעלת ילכ"ר שנקרא חנם וכנ"י וק"ל:

סי' י' השוב לך כי תעשוק כי תמאס וכי' אפי' צענין הלדקס שהלכ"ר

מלא טענות של הכל שאחר טרחתך ויגיעתך תעשוק עמך כדי שתתן לעניים. עוד אומ"ל רמו' ציב טפלי וי"א הטוב לך כי תעשוק עמך כי תמאס יגיע כפיך שיגיעת צהם:

א"י יגיע כפיך רמז לבניו ע"ד וחבל את מעשה ידיך אלו בניו וצנותיו וע"ז אומ"ל שהמע"ה שאם שמע עלות אלו ודאי ועל עלת רשעים הופעת הוא הילכ"ר וגונדא דיליב וק"ל:

סי' יב שחוק לרעכו אהיה קורא לאלה ויענהו שחוק לדיק תמים.

אפ"ל צס"ד בדרך לחות על עיני העולם שבעוה"ר צזה הזמן אם יש לאדם אלא חציו איזה ממנו יכיה עצד מלוח לאיש ליה ודוחה אותו בלך ושוב ומחר אחז וצפרט אם הם לת"ח בכללות אזי יכיה לו חזק ביותר דלגבי דידיה הוי כממון שאין לו חוצעים ולכל אי' יאמר לאו צעל דידי את וצזה עושה חוכא ואטלולא מצלי יתן להם מממון בהקדש אפי' פ"ק ומרוב הצער של ת"ח כן מחמת דוחקס כן מחמת השחוק המתעסק בלך ושוב כנ"ל וכן מחמת

א"י מלבד שמונע נמנו חסד אל גם מאשחו דבא ודא אחת היא וכשיצא לו חסד גם האשה תהיה בטובה ואז ויראת שדי יעוצ שחינו חושש לזרע לצטלה שהוא עון פלילי ותיבות ויראת שדי נוטי' ע"ה גי' ש"ז שהוא מכבה זרע. גם ס"ת כל הפסוק עם וי' אלהיות גי' תפ"ח בדקדוק רמז למאז"ל עד כי שנה הקב"ה יושב ומלפס והח"ב אומ"ל תפה עלמותיו צגיכה. ולעומת זה הנושא אשה שכינה שרויה ציניהם וצפרט אם הוא מוליד צנים ובני צנים דאז מקרב הגאולה והשכינה היא יולדה מהגלות בסבתו וכמו שדרשו צפסוק וצנהה יאמר שובה ה' וכו' וכן תראה כי נוטי' למס מרעכו חסד ויראת שדי יעוצ ע"ה גי' ש"ה רמז לשכינה שהוא גי' שפ"ה וגם עשר ספירותיה וק"ל וא"ש את"ס ובהי"א:

סי' ה' ודירה ראשיתך מלער ואחריתך ישגה מאד. אפי' לפרש עפ"י הידוע

והוצא להחיד"א ז"ל צבי מורה צאלצע דמ"ח חז"ל משם מברח"ו ז"ל צבי דרך חיים כ"י. כשנפטר האדם הנלאכים הנלוים לנשמה מניחין אותה במקום שיש ל"צ חלק רצונות נתיבות וכולם נקראים מוקשי מות דרכי שאל וכל נתיב חש אוכלה ויש שם מויק כדמות כלב וכשהנפש רואה להכנס לאחיה נתיב הכלב לועק ומלאכי הצלה והמזיקין צחק ותופסין הנפש וקולעין אותה לגהינם ודכע"ה אמר על זה הלילה מחרצ נפשי מיד כלב יחידתי וצין אותם בדרכים יש דרך אחד ששמו אורח היים שגא' אורח חיים למעלה למשכיל והוא חשך בתחילתו ואח"כ כולו אור שגא' ואורח לדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום א"י אפי' שיוצן סיוס הכתוב הנז"ל למען סור משאל מעב. ור"ל דבא לרמוז על האורח הנז' דבתח"י חשך הנז' ואח"כ אור וי"ש למען סור משאל דכיינו גהינם שהיה חשך. משה ר"ל צסוק ופשוט. וסיוס חז"ל וכל שאר נתיבות חוץ מזה תחלתן וסופן חש אוכלה וחשך ואפילה וכולם הולכים עד גהינם עכ"ל. ועפ"י ח"ש כונת הכי' דבא לרמוז אל הנתיב הנז' שהוא אור אכן חשך בתחילתו ואור בסופו וי"א ויהי ראשיתך ר"ת ע"ה גי' אור אכן אפי' האור שהוא בתחילת

ישראל במחכים לישועת הקצ"ה בכל יום ואומרים אין לנו חפץ בעולם אלא אתה עאכ"ז. הוי נגילה וגשמחה בך עכ"ד. וז"ל שחוק לרעבו אחיב ר"ל כשעשה זאת באשה שחוק עם בעלי שנקרא רעבו ולקחה אותו לבית אציה. אח"כ רש"י ע"ה קורא לאלוה ויענבו שהתפלל עליהם ונפקדו. אכן זה דוקא כשהיב בשחוק הכוא לדיק תמים כנוי רש"י שראה כונתם לטובה והתפלל עליהם וכנ"י ודו"ק :

שחוק לרעבו אחיב קורא לאלוה ויענבו שחוק לדיק תמים. אפי' לפרש בדרך כללי עפ"י מה שראיתי לה' תנופה חיים שפ"י עפ"י מעשה שהיב באיש אחד שהיב חולה בחולי האבן וכו' יע"ש וכן עתה אמרתי אני הפעוט שאפשר לפרש עפ"י מעשה שהיב רוצה בש"ס בריב"ל שהיב מלאך המות רגיל לזה אללו פעם אחת לקח הסכין מנמו ואמ"ל הראני לגי' כוליוכו לשם ונחמו על בגג וכו' השליך עלמו למטה ונשבע שלא יעלה משם אמר הקצ"ה אם הוא החיר שבועתו בזה"ח פעם גם עתה תחירו לו שבועתו ותוליאוכו ואם לאו בניחוכו נתבקר פנקסו ולא נמלא לו שבועה כי הם אותה הפעם וז"ל שחוק לרעבו שהיב במשחק ברעבו הוא מלאך המות ואז קורא לאלוה בנשבע בשם ה' שלא יעלה ויענבו שהסכים עמו אכן הוא דוקא כגון ריב"ל שנמלא לדיק תמים ועולה לא נמלא בשפתיו שמימיו לא נשבע וק"ל :

סי' יד ב"י יתן טכור מעמל לא אחד. אפי' לפרש ב"מ"ש החיד"א ז"ל סי' קל"ט ע"פ ימים יולרו ולא אחד בהם דש"ד ימים יש לו רשות ליגער לאסטוני בר מיוה"כ וש"ב הביא מהי מבר"ה מנכר"י אשכנזי ז"ל דכדון הוא אם בעד כוחזק כפרן פסול וישלם מציתו והכא כל הימים הוא אומר רע על ישראל וציו"כ אומר שאין אומה קדושה בישראל שהם כמו מלאכי בשרת וה"כ כוחזק כפרן וישלם מציתו זה טעם וגש"ה השעיר עליו את כל עונותם. וסיים הוא ז"ל וז"ל ואני בעניי אומר דמלצד דכוחזק כפרן לוקח שוחד וגמלא דבעבור יום כפור לשוא לרף כל שס"ד יום דלמפרע חלף כלך הכל דכוחזק כפרן ולוקח שוחד

מחמת שזה דרכם לדבר עליהם תועב לומר ח"ה פ' יש לו סך פ' וח"ה פ' יש לי כו"ך וכן עזכ"ד וכמעט שאומרים שהת"ח הם עשירים יותר מן העשירים שבעם והת"ח לא יורו להתנקם מהם כי חושבים עלמם כאין מחמת ענותנותם כ"א דוקא מבקשים מאלה ה' שבעז"ה כן יכיה כדצריכה שיכיה להם כדו לרכם ויותר ולא ילטרבו להם ולהפך לגבי דידם והקצ"ה שומע לעקסם. ולעד"ן שזה שנתכון דאם יכיה האופן שחוק לרעבו אחיב ד"מ שיש לו אחיב סך אלל בני"א ודוחים אותו בלך ושוב דרך שחוק או בדברים רעים ככל הג"ל. שפושם עלמם הם עניים והת"ח עשירים אזי מחמת הנער הקרא לאלוה ויענוי שיכיה כדצריכה ממש וזה דוקא כשיכיה השחוק על הדיק תמים דכיונו ח"ה שזה יכיה ה"ו חילול תורה ודו"ק :

ובאו"א אפי' בס"ד וכו' צמ"ש צמד' שיר בשירים נגילה וגשמחה בך. תמן תניין נשא אדם אשה ושכה עמה עשר שנים ולא ילדה אינו רשאי ליבטל. אמר רב אידי מעשה באשה אחת בלדון ששכה עשר שנים עם בעלה ולא ילדה. אחון גבי ר"ש בן יוחאי בעיין למשחצקא דין מדין. אמר להון הייכוון כשם שזדווגתם זל"ז במאכל ובמשכה. כך אין אחס מתפרשין אלא מתוך מאכל ומשכה. כלכו בדרכיו ועשו לעמלן יו"ט ועשו סעודה גדולה ושכרתו יותר מדי. כיון שנתישצב דעתו עליו אמ"ל בחי ראי כל חפץ טוב שיש לי בצית טלי אותו ולכי לבית אציק. מה עשה הוא לאחר שישן רמזה לעצדיה ולשפחותיה ואמר להם שאוכו במטה וקחו אותו וכוליכו לבית אציה בחלי הלילה נער משנתו כיון דפני חמריה אמ"ל בחי כיבן אני נתון. אמר ליכ בצית אצא. אמר לה מה לי לבית אציק. אמר ליכ ולא כך אמרת לי בערב כל חפץ טוב שיש לי בציתי טלי אותו ולכי לבית אציק אין חפץ טוב לי בעולם יותר ממך. כלכו להם אלל רש"י עמד והתפלל עליהם ונפקדו. ללמד מה הקצ"ה פוקד עקרות אף לדיקים פוקדים עקרות. והרי דברים ק"ו ומה אם צ"ו על שאמר לבין שכמותו אין לי חפץ בעולם טוב ממך נפקדו.

מי יכול לכבדו צענין זה אם הוא טבור או
טמא כיון דק"ל לא יכריענו ולא יסתור את
דבריו וא"כ הדר קושיא לדוכתה על רבה דר
נחמני איך יעשה את זאת לז"א דבא לא קשיא
דכ"ד לגבי אדם דנקיט בלביה לא אחד ר"ל
לא לגבי אחד המיוחד שהוא הקב"ה לא אמרו
זה וכמו שתירצתי בעניותי. ויש שפי' עפ"י
דכ"ק לא אחד ר"ל לא אחד אדם דעלמא והכל
עולה בקנה אחד וק"ל:

ובאו"א אפ"ל צהק' מ"ש בגמ' דגטין
דבצת שהרגו ישראל לזכרי הכזיב

וכיכ דמו רותח צא נבזראדן ושאל לישראל מה
טיבו של דם זה אמ"ל דם של הקרבנות. הביא
ולא היה שור לו אח"כ הביא חכמים ושחטן.
וגם נשים מעוברות ותינוקות של רבן. אח"ך
הכרח תשרי בלבו ואמר ומה ישראל שלא הרגו
אלא איש אי' כך אני לא כ"ש וצאותה שעה
נתגייר חז"א מי יתן טבור זה נבזראדן מטמא
שהיה נחמני ר"ל צאיה דרך ואופן לז"א לא
אחד שלא הרגתי איש אי' אלא כמה וכמה בני
אדם וא"כ ומה ישראל כך אני לכ"ש וק"ל:

ב"י יתן טבור מטמא לא אחד. אפ"ל עפ"י
מ"ש ב' בגדי אהרן ז"ל בכוהן הכי
חללים ב' קליט ח"ל ימים יולדו ולא אחד צהם
וכוא עפ"י מ"ש צפ"ק דיומא השט"ן בגימטרי
שס"ד כמנין ימות החמה לצד מיוה"ך דלית
ליה רשותא לאסטוני ח"ש ימים כלומר כל
ימות השנה יולדו ששולט צהם הינר ולא אחד
צהם ר"ל חוץ מנאחד מהם וזה אחי כפי
הקריאה. ולפי הכתיבה ולו צו"י יתי ולו
אח"ד הוא י"ג שאז הילכ"ר שולט דוקא הוא
צו"ג שנים הראשונים. ונקי עוד מ"ש בסוכה
פ' החלוץ ז' שנות נקראו לילכ"ר ומכללם דוד
קראו טמא שנא' לצ עבור צרא לי אלהים
מכלל דאיכא טמא. ח"ש מי יתן טבור מטמא
ששולט הטהור לבדו הוא ילכ"ט לז"א יום אחד
ר"ל יום אי' בשנה הוא יוה"כ. ונוטי' כל הפסוק
ע"ה גי' סמאל' לרמוז למאזל הוא שטן הוא
ילכ"ר הוא מלאך המות וק"ל:

ב"י יתן טבור מטמא לא אחד שפי' ב' מטמא
המלך צענין החלץ שהדם נעבר ונעשה
חלב מטמא טבור וזה אין יכול לעשותו אלא
ב"י

שחוד עכ"ד חז"א מי יתן טבור דכיינו
ישראל אפי' מטמא דכיינו ילכ"ר שגם הוא
יכיה מזכה אותם לא אחד ביינו יוה"כ יום
אחד בשנה שהוא מלמד זכות עליהם וצוה חלף
הלך לו קטרוגו שקטרג על ישראל כל ימות
השנה כיון שהחזק כפרן ולוקח שחוד וכנז' וק"ל.
ובאו"א אפ"ל וכו' צמ"ש צמ"ש צענין
רבה דר נחמני שילתה נשמתו

בטבור כשהיו חולקים מתיבתא של נועלה עם
הקב"ה צענין צהרת עזה כשלג דק"ל צהרת
קדמה לשער לבן טבור וא"כ שער לבן קדם
לצהרת טמא. ספק מתיבתא של מעלה אומרים
טמא והקב"ה אומר טבור. אמרו מאן מוכח
ליתי רבה דר נחמני דכיה אומר יחיד אני
בנגעים יחיד אני בטהרות ואמר טבור טבור
וילתה נשמתו בטהור. ויש מן המפי' שהקשו
שאיך רבה דר נחמני פסק הפך הדין דק"ל
יחיד ורבים הלכה כרבים ודין זה ג"כ פסקו
כל הפוס' דטמא כמתיבתא של מעלה. ותי' דגם
רבה דר נחמני כן דעתו לפסוק דטמא ולפי
שאינו כבוד כלפי נועלה לפסוק הפך דבריו
לכך קאמר טבור טבור צ' פעמים וכל ריבוי
אחר ריבוי אינו אלא למעט וא"כ הוא טמא.
וצה פ"י כונת הכתוב כנז' מי יתן טבור
מטמא ר"ל דאיך פסק דטהור הפך הדין דק"ל
טמא לז"א לא אחד ר"ל דוק בדבריו שאמר צ'
פעמים טבור טבור ולא פעם אחת משם מוכח
דכונתו דבוא טמא דאין ריבוי אחר ריבוי אלא
למעט עכ"ד ז"ל:

ובמתלמד מדבריהם ז"ל הקשיתי עליו
לדעת דכיון דק"ל צענין כבוד

רבו אינו מכריעו ולא כותר את דבריו א"כ
לפי האמת כפי פ"י המפי' ז"ל א"כ איך פסק
הפך מדבריו כשי"ת ועצר על כבוד רבו דלא
יכריענו ולא יסתור את דבריו ותירצתי אני
הדל דלא אמרו זה לא יכריענו וכי' אלא לגבי
אדם דנקיט בלביה ובפרט אם כותר את דבריו
לא כן לגבי הקב"ה אדרבא הוא שמה וכמ"ש
לחליבו הכזיב בשמחה ובטוב לצב נלחוני בני
נלחוני בני ובכגון זה לא אמרו דאדרבא הוא
יתי' אמת ודינו אמת. וצוה א"ש כונת הכי'
בגוונא אחרינא חז"ש מי יתן טבור מטמא ר"ל

מי יתן טבור מטמא שלא יוכלל בצנחי טמא
לא אחד ר"ל חלק אי שכול חלק בשמים ולכן
דב"ע"כ היה ישן שמים חסר חד :

סי' **טו** **אף** אחת חפר יראה ותגרע שיח
לפני אל. אפי' לרמוז צמ"ש כי
חץ בחיים ז"ל על התהלים סי' ו' וז"ל דאיתא
בפרקי ר"א מקודם הצריחה היה האל"ף כתובה
צמילוי פי' בלדד כזה (אף) וראה הקצ"כ שאין
העולם מתקיים והטיל למד' צאמלע וזה גורמים
בלימוד החורב ע"כ משמע שכשאלן לומדים
בחורב נשאר האל"ף אף כמו שביד. ונודע
דהחורב נקראת שיח שבהקצ"כ משיח זה
חמיד וגם קרא כתיב מה אכצתי תורתך כל
היום היא שיחתי וזה איש וז"ל האף רמו
לחית אל"ף שנשאר אף כשחפר יראה ותגרע
שיח הוא החורב לפני אל ולכן גם האל"ף
נגרע מחלקו בלמ"ד וק"ל. איש האף גי' פ"ו
שכול אלהים דינים קשים בזמן שחפר יראה
וכו' וק"ל :

סי' **יט** **גורן** לכם מפני חרב כי חמה
עונות חרב למען תדעון
שדן כתיב. שדן קרי. אפ"ל צס"ד לדרוש
כ"י וכו' צמאז"ל צש"ס דיומא דמ"ז וז"ל בשטן
צג"י צס"ד צס"ד ימים אית ליה רשותא לאסטוני
פי' דשנה הוא צס"ה ימים ולית ליה רשות
צוה"כ להסטיין. ויש שני פירושים על כל דלית
ליה רשותא להסטיין היינו לקטרג למעלה. או
דלית ליה רשות להסות לאדם לעצירה וכו'
צאופן דבצס"ד ימים אית ליה רשות להסטיין
ולקטרג כפי השני פירושים כמ"ל לאפוקי צוה"כ
ובג"י ובשחא איש וז"ל גורו לכם מפני חרב
הוא חרב הילכ"ר והוא הוא הרבו של מלאך
במות ובמאז"ל הוא שטן הוא ילכ"ר הוא מלאך
במות וזהו שסיים כי חמה עונות חרב ולכן
אמר למען תדעון שדין הוא גי' צס"ד ור"ל
לרץ שחדשו כי צס"ד ימים בשנה שהוא שולט
לקטרג ולהסטיין למעלה. וגם להסות לצני אדם
למטה ולזה הזכירו ממנו ותפחדו כל מאי דאפי'.
וכד' לדרוש בקרי אפי' צס"ד כי ידוע
דגאולתינו תהיה ע"י החורב וכמשי"כ
גם כי יתנו צגויס עתה אקבלם וצויתר בלימוד
חורב שצ"פ כי הוא רומח למלכות כנודע
ליר"ח.

כ"י"ת לעושה נפלאות גדולות לבדו אפי' לרמוז
טפיד"ק ל"א אחד גי' ד"ס ר"ל שחקת רחוק
מוכדס וק"ל :

ובאו"א אפי' עפ"י מ"ש מרן בשילחנו בטבור
סי' חרכ"ד סעיף ט"ו וז"ל. וכן
חסור לסבך בחבילה מפני שפעמים שאדם מניח
הבילתו על גג הסוכה ליצטט ואח"כ נמלך
לשם ואותה סוכה פסולה משום תעשה ולא
מן העשוי בפסול וגזרו על כל חבילה אטו
זאת וכיון שגפני זה אסורכו לא הולכנו לאסור
אלא בחבילה שדרך ליצטט ואין זה צפחות
מכ"ה קנים כוללך כל חבילה שביא פחותה
מכ"ה קנים מותר לסבך בה ואם כ"ה קנים
או יותר הבאים מגזע אחד וקשרם מראשם
כשני אינה נקראת חבילה כיון שעיקרן אחד
ואם אגד עמכם אחד ובין שניהם כ"ה כוונת
הבילה וז"ל מי יתן טבור מטמא ר"ל כשר
מפסול לא אחד הכונה שאפי' היו כ"ה וקשרם
אי' כשרים ואם בוסיק אי' פסולה וק"ל :

ובאו"א פי' מע' חרב עזרא הכהן טרח
יל"ו עפ"י מ"ש צגמרא כיכי דמי
אפיקורוס כגון דאמר בני רבן. אצל הכור רבן
אמרו שם דלא אית ביה זלול ובהפרש ציניכס
הוא אי' דוקא ומוזן :

כ"י יתן טבור מטמא לא אחד אפי' לרמוז צס"ד
צמאז"ל דק"ל דדבר חסור שנתערב אי'
צשמים בטל וכוונתו שמים של היתר ואי' של
איסור ואם יכיו חסרים אי' דכיונו נ"ט של
היתר ואי' של איסור נתערב בהם חסור אלא
דוקא אי' איסור צשמים של היתר וז"ש מי יתן
טבור מטמא ר"ל זה משמש ג"כ לאיסור והיתר
לא אחד ור"ל שאי' היתר על נ"ט צו הלוי
כדבר דאם יכיו נ"ט היתר דוקא וגפ"ל צכס
אי' איסור כולם אסורים ואם יש סי' היתר
כולם מותרים ופשוט :

א"נ אפ"ל צס"ד מי יתן טבור מטמא לא
אחד עפ"י מ"ש צוה"כ ח"א ד' ר"ז
ע"א וז"ל ודוד מלכה הוה נטיר כל יומיו דלא
יעטע טעמא דמותא בגין דשינתא חד משחין
צמיחא איכו וכו' דעד שתין נשמי חסר חד
איכו חי מתמן ולהלאה טעים צ"נ טעמא דמות'
ושליט ביה רוח מסאצו וכו' ובשחא איש וז"ל

לוי"ה. וי"ש למען ר"ל אם תלכו לנלוו הקן
ג"י למען תדעון שדון ר"ל תלמדו ותדעו צ"ס
שכח חלמוד ג"י שדון ש"ס וק"ל :

ואפ' כי תיבצ גורו ג"י גבורה. ולכך כדי
למחק בגבורה יעסוק בחורב ובפ"ט
אם יכול לחדש חידושים בחורב כפי יכולתו
לא יחלץ בעללחים אלא אדרבה יעשה כג
טלדקי לגלות הנכסתר בן צפשו בן צרמו סוד
דרש כל אדם כפי שיעורו וזכו הרמח בתיבת
גורו לזכר נז"ל ג"ל נז"ל ח"כ נז"ל נז"ל
ר"ל שחגלו החורב שנקטת צמ"ח דברים צמ"ח
צפ"י דאבות. כי חמ"ה נז"ל כח רמז שיתחמץ
בכל כחו לשצר הקלי' ולגלות רמזי החורב
המכוסים וכמו שכתבו המפי' על רבינו האר"י
ז"ל שהיה מפרש ו' פנים צ"ס כנגד ימות
החול והח"כ היה מפרש פן שצ"י ע"ד הקבלה
זי"א ואפי' כי אותיות הנשואים מתיבה כי
חמ"ה הם ימ"ה נז"ל הוא יסלק מעליו עונות
חרב שגרם לו הילכ"ל בהרצו השופה צידו.
וגם כזה ימכר הקן וי"א למען ג"י קץ ולזה
תדעון שדון ר"ת וס"ת ג"י ח"ת נז"ל תלמוד
חורב ולא תחרפו ממנה כלל שעל ידה תגאלו :

כתח' ולכך חמ"ה חמ"ה חמ"ה חמ"ה חמ"ה
וה"כ שער עותווי וס"י :

ועפ"ד חמ"ה חמ"ה חמ"ה חמ"ה חמ"ה
בתהלים זה שמו וירד יהודה
כונת הכי צ"ב אות ח' וי"ל חבלי רשעים
עודוני תורבך לא שכתתי וכו' קרוב ממש
לפי הח"ל כי תיבצ עותווי וס"י עודוני הכל
אחד כידוע ועוד אותיות דלג"ת מתחלפות
יע"ש. ובזה ח"ש כ"י הכי ח"ל ג"י מ"ח רמז
לחורב שנקטת צמ"ח דברים. ויקראנו ר"ל אם
עזב את החורב אזי הגה שברו חתו לרעה
מתהפך. מצטנו ח"י צטנו באנלעסיה יס אותיו
ט"ג נז"ל טעם נפגם וכמו שאי אפשר לדבר
שפגם טעמו נחזור לטעם לשבח בן חמ"ח
שעזב את החורב וכלך לעסוק צמ"י שעה נקרי
משות לא יוכל לתקון וכו'. ועוד זה מה שהשב
כי צמ"ח את החורב וכלך למסחר או לעשות
מלככת יד וכיולא שיריה הוא להפך אלא
יורשנו אל צ"י יח"ר שכת"ת יסוענו ויעזרנו
ע"ד כ"ש לעסוק בחורב יומם ולילה ולא נעזב
את כתח' כל הימים אשר אנחנו חיים על
האדמה ובזה יח"ש גאלחנו צ"א :

סי' ב' ור"ה צאחד ומי ישיצנו חמרים.
אפי' עפ"י חידוע דאותיות
הוא הם חמרים מן ה'. עו"ן דלדיק נקרא מי
כמ"ש ה' מעט"ת סי' ק"ו. וי"א וכו' צאחד
דכינו חמרים מן אחד ומי שכו' כלדיק ישיצנו
וק"ל. **ובאו"ה** אפי' שכו' רמז לדין שכו' יחידיו
ע"ד אל חכו' דן יחידיו וכו'
אלא אחד. וי"ש וכו' צאחד ר"ל אם כדיין
הוא יחידיו מי ישיצנו ונפשו אותה ויעש ולכך
אזכרה שחטנו לקהל שלא ימנו דיין יחידיו דלא
שיך זה אלא לכו' וי"ש. וכו' דוקא צאחד
וק"ל :

ד' ק' קדס חבליך ואינו ואחור ולא חבין לו.
אפי' לרמז צמ"ח ה' מכתח"ף ז"ל צ"ס
נפש חיים מעי' ה' אות ל"ו טועמים חיים למה
נכתבה מיתת אהרן בחורב ג"י פעמים וכהצ
ח"ל ועד"ה יס לרמז עפ"י מ"ש רבינו האר"י
ז"ל דאכרן נתגלגל וצא צעורא הכהן אי"כ כפי
זה נמלא אהרן למד דאכרן טעם טעם מיתת ג'
פעמים לכן נרמז מיתתו בחורב צ"י מקומות
עכ"ד

סי' ד' חיר צלע ויקראנו מצטנו יורשנו אל
אפי' לרמז צמ"ד הכוא דידעי
לה רבן מ"ש ה' סי' הקרנים צכונת הכחוצ
בתהלים צ"ב אות יו"ד ח"ל יבושו זדים כי
שקר עותווי חמ"ה חמ"ה חמ"ה חמ"ה חמ"ה
סוצב הולך לנחלז"ל ע"פ משות לא יוכל לתקון
וכו' זה כבא על בערוה וכוליד ממנה נמחר
ח"ת צגונצ וגזל יכול הוא להחזירו וכו'.
רשצ"י אומר אין קורין משות אלא למי שהיה
מתוקן מיתתו ונתעוות ואח"כ זה ח"ה הפורש
מן החורב. ובהה אויביו דוד היו דנים אותו
לרעה שחטא צבת שצע ועליו נאמר משות לא
יוכל לתקון ח"י. וכו' היה אומר שהלכה
כרשצ"י שאמר אין קורין משות אלא למי שכי
מתוקן מיתתו ונתעוות וכו' ח"ה הפורש מן
החורב. וי"ש יבושו זדים כי שקר עותווי.
עותווי דייקא שקורין אותי משות לא יוכל
לתקון. אכן חמ"ה לא כן אכ"י עמדי אלא ככתוב
הנז' הוא נדרש כרשצ"י על ח"ה הפורש מן

משלם לי שכר המלות וק"ל :

סי' בר ערום יליו מצלי לצום ואין כסות
צקרה. אפ"ל זכן מודע

דכל אדם ואדם לריך לעשות מלבוש רוחני
לנשמתו שחבה עומדת צו לפני כלדיקים לעוכ"צ
שלא יבא צום וכלם לפניהם בלי מלבוש חשוב
ק"ו יצ"ו שמכין מלבוש גופני כדי להתגאות
צו בפני בני אדם כ"ש לפני כלדיקים ומלכ"ש
לריך שיבא לו מלבוש ראוי והגון לעמוד צו
לשרת שם וכמו שהאריך בהריב למענותיו אישי
כהן גדול בס"ס מדרש אליהו דרוש ה' יעשצ"ה
דברותיו הנעימים. וידוע דע"י החטאים שחוטא
האדם נפגם המלבוש שהוא וצפרט ע"י חטא
זרע לבטלה ח"ו שהשבתו קשה רח"ל כי צודאי
שנקרע המלבוש שהוא מכל וכל כי כביכול אפי'
כלפי מעלה כהיו צלט אמרתו ומתרגמין צזע
פורפיה דיליה כידוע כ"ש מלבוש של האדם
וכשתח א"ש ח"ה ערום ויליו הרשעים מצלי
לצום וכטעם שאין כסות מכל וכל הוא מטעם
צקרה ג"י ש"י נוסריקון שבבת זרע. ור"ל ש"י
שמוציאים לבטלה ח"ו ולזה אין כסות מכל וכל
שנפגם ונקרע המלבוש וק"ל :

סי' בה קין שם לחשך ולכל תכלית הוא
חוקר אצן אופל וללמות. אפ"ל

צענין המן הרשע וכו' צמ"ש ה' יעקב צעזרו
הנדימו צכופו צנימטריות ד' כ"ד אות ד'
ח"ל המן אם תכפלו הוא ג"י ק"ץ שם רמז
לנשרז"ל א"ה ישראל עושים תשובה מוטב ואם
לאו הני מעמיד להם מלך שקשים גזירותיו
כהמן וחס עושים תשובה. ער"ן ג"ש ה' הני
שם אות ה' דמרדכי היכודי ג"י בשדה. ח"ש
קץ שם לחשך רמז להמן ג"י נח"ש ששמו כפול
ג"י קץ ונילוו הימנו צזכות מרדכי ח"ש ולכל
תכלית הוא חוקר חוקר ג"י מרדכי היכודי
וככניעו קליפת ליליית ולזה אצן אופל וללמות
ס"ת ג"י ת"ף ג"י פי הרשע וק"ל :

והחכמה מאין תמלא. אפ"ל עפ"י מ"ש
ה' נגיד ומלך ז"ל ד' לובלין

ד' ח"ה ארז"ל אל יכרסר אדם ציוס ויבא
לידי עומאה בלילה. הנה לעולם מחשבה היא
בחכמה הקדחת יש כי בחכמה יש מאין שהוא
כתר עכ"ד ה"ל ח"ש. ובחכמה מאין שהוא
כתר

עכ"ד וצזח א"ש ח"ה בן קדים אכלוך ר"ל
כמספר קדם כי נותי אכרן עלי שזרח ע"ס
כללות הני שמות הוא ג"י קדים ח"ש בן קדים
אכלוך לזה העולם אכן אח"כ ואיננו :

באשורו אחזר רגלי דרכו שמרתי ולא חט.
מלות שפתיו ולא חמים מחוקי

לפנתי אמרי פיו וכו' צאחד ומי ישיבנו ונפשו
אותה ויעש כי הוא ישלים חוקי וכו' להבין
המשך הכתובים הני נקדים דברי רש"י ח"ה
מחוקי לפנתי אמרי פיו. יותר מחוקי מזונותיו
בייתי זרעו ללפון אמרי פיו. כמו לחם חוקי
שכח מזונותיו עכ"ד. ער"ן מ"ש המפרשים ז"ל
ובדומה שבוצא לה זכות הרבים ז"ל צזכות
ה' שצא להתגיייר ואמ"ל למדני תורה על רגל
אחת ואמ"ל ואכבה לרעך כמוך שפי' כי מלות
התורה הם רבים וכ"י שלא קיימם צשלימות
לריך לחזור ולבא צגלגול כדי להשלים חוקי
ולכך אמ"ל למדני תורה על רגל אחת ר"ל שלא
אלטקן לחזור ולבא צגלגול כמה פעמים כ"ה
פעם אחת וכו' ע"ד זה שלש רגלים שהוא לי
פעמים ולזה אמ"ל ואכבה לרעך כמוך כי ע"י
האכבה והאחדות כאלו קיים כל התורה כולה
כי זה מקיים מלוב זו וזה מקיים מלוב זו
ונמלא כולם בשלמים ער"ן דברי המפרשים ז"ל
ד"ס לו לה"ת טענת מי הקדימני וא"כ אין
לצדק אלל צוראח כלום וברבה תירוצים נאמרו
ואח"ה מכללא דע"י הצריות והכפוי שמלפס
מתי חבא המלוב לידו כדי שיקומנה צזח הוא
זוכה לשכר המלות וכמ"ש רז"ל צלשוגם זרחים
מקדימים למלות וצזח א"ש ח"ה צאשורו אחזר
דרכי וכו' מלות שפתיו ולא חמים ויותר מחוקי
מזונותיו לפנתי אמרי פיו וכ"ה דאף א"ה
טרחתו צעשר אלצעותיו איך אפי' לקיים המלות
צשלימות לז"ה וכו' צאחד ר"ל דע"י האחדות
יכול להיות שיושלמו כל המלות וכ"ה דאף אם
קיימתי אותם עכ"ז מאי אכנייה לי דכא ישיב
לי ה"ת מי הקדימני ואשלם ח"ה ומי ר"ל
טענת מי הקדימני ישיבנו ה"ת ולז"ה דאי
מבא לא איירי דכא אית ליה תרופס ונפשו
אותה ויעש שהיה מתאוב לעשיית המלות כדי
לעשות אותם וכיון שכן לית צזח טענת מי
הקדימני ולכך כי ישלים חוקי ה"ת שכביכול

כתר תמלא וק"ל וא"ש אח"כ :

ובא"ל אפ"ל וכו'ל בנ"ש מברח"ו ז"ל
בשער בגלגולים פ"ב ח"ל וכו'ל

כבר נתבאר כי כפי גודל הנשמה בן היא
נשמעת בעמקי הקלי' והחלואים משתדלים בכל
מאמלי כחם לטפח בכל מיני טופים כדי
שתשאר תמיד ברשותם להיותם נכונים מנחה
וכנה הם מתיראים שמה ע"י לדיק גמור ויולא
מביניהם בעת זיווגו כח' ולכן קודם שילולאו
הלדיק משם ויאצדו אותו מן שמה יזווגים
ממנה מה הם עושים כשהם רואים אחי מקום
פגום עד מאד אז הם מוליאים את הנשמה
העלומה משם כדי שתכנס שם ולא לסיבה היות
במקום הרע ויתיראנה ויקלקלה יותר מבחול
ותחזור לידם פגומה כבחת' ועי"ז תעמוד
בידם תמיד וכו' וכס' חושבים כי בכיות
הנשמה הקדושה במקום גרוע כמו צנן אדם
רשע גמור או צגר וכיוצא בו שעדיין היא
ברשותם ולהיות כי הנשמה הכי' עלומה וקדוש'
היא מתעוררת ומטיבה מעשיה ונפרדת לגמרי
מן הקלי' ולא די צרכה אלא אדרבה מביאה
נילוח אחרות עמה ומוליאן מעמקי הקלי'
עכ"ל ה"ל. אשר צוה א"ש והכחמה מאין
תמלא. ר"ל ממקום הפגום שלא היה בדעתם
ללאח ממנו דבר טוב שם המלא הכחמה ויראה
כי כי הנשמה קדושה מתעוררת לטוב :

וזהו כונת רז"ל ממלא ים מאין היינו הלדיק
שזוכה לש"י ע"י מאין היינו ממקו' פגום
ועבור וכו'. אי"ל אפ"י כונת והכחמה מאין
תמלא רומז למאז"ל אינו דו"ה שונה פרקו ק'
לשונה ק' ואחד ותי' מאין היא צגי' ק' ואחד
שם רמז דע"י ששונה פרקו גאה ואחד שם
תמלא הכחמה כי לא תשכח :

סי' כ"ז שמשו ויחלו וידמו לנו עלתיו.
אפ"י צדק רמז צס"ד דהוא
רומז למי יום שלריך לשון בתשובה והם מחדש
אלול עד יו"כ"ב ועד בכלל. ובפרט שלריך להוסיף
בלימוד התורה ולדקדק בכל הבא מידו כי עת
לחגגה אולי יחונן כי ויכה לחטול ח"ש לי
גי' מי יום רמז למי יום הכז' שמשו ויהלכו
לשון חפלה כמו ויחל משה. וידמו ע"כ גי'
אלול שם רמז לחדש התשובה שהוא אלול. למי

נו"י למד ולדקדק שלריך להוסיף בזמן הכו'ל
בשמים אלה. גם לנו עלתיו רמז לה' שנקראת
עלה שנאמר לי עלה וחשיה. גם נו"י עלתיו
עשית לדקה. תורה. ילמוד :

בזה ירמז טוב לי כי עוניתי למען אלמד
חוקיך ור"ל טוב יוכי לי כשאשוב
בתשובה בסגופים ותעניות צאלו הכי' יום ח"ל
טוב לי גי' מי כי עוניתי ותי' כי דכח' יתבאר
לי אס' ור"ל אס' נתעניתו וסגפתי את עלמי
בדרכי החשי'. אך נתנתי למען אלמד חוקיך
דהא טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף :

ובזה יע"ן רמז הכתוב במשלי סי' ט' אשרי
אדם שומע לי לשקוד על דלתותיו יום
יום לשמור נחמות פתחיו. ורמז הוא אל ה"ל.
ע"ן מ"ש ה"ל חמוי ז"ל בס"כ בית אל
דיני חדש אלול אות כ"ד מהי שער המלך פ"א
שער א' דחדש אלול הוא כנגד היסוד הנקרא
אל שדי ומכאן אזכרה שמענו שחדש זה יוכי
אדם רחוק על הפתחים לבדוק כמחזות ויקויים
בו וכו' שדי שלריך ע"ש ח"ל אשרי אדם
שומע לי רמז למי יום הכז' גי' לי ונו"י אשרי
אדם שומע גי' שצ. ונתנתי לשקוד על דלתותיו
יום יום הם פתחי צ"כ וצ"מ. וגם לשמור נחמות
פתחי ור"ל שיבדוק כמחזות וק"ל :

צדק לבשתי וילבשתי כמעיל ולניף נשפטי.
אפ"ל אמי הפעוט צדקי מ"ש כי עץ
החיים למורח"ו ז"ל בשער הירח פ"א ח"ל
וכנה המלי' היא תחת היסוד צקו האמלעי
וא"כ בשעלה היסוד כלל את החי' בתוכו
והלבישו כנה לא היה מקום אל המלי' לכלול בו
ולא היה בן זוג להי' וכמו שציבור זה היה
תיקון אל ז"ל בן היה תיקון של נוק' ולכן
הולך שנקודת המלי' תעלה למעלה על היסוד
ותלביש אותו נמלא כי היסוד מלביש לת"ת
וכמלי' מלביש היסוד וידוע מדברי חזו"ק ולדק
היא מלבושא קדישא וזה שאומר ח"ל לרק היא
מלי' לבשתי וילבשתי שעלה וכלביש ליסוד וכו'
כמעיל ולניף למשפטי שהיה רחמים והוא רומז
ח"ל שהוא רחמים וק"ל וא"ש אח"כ וכו' :

סי' ק' הקומפים מלוח עלי שית ושרש
רחמים וכו' עיין צס"ס
דחגיגה ד"צ שדרשו פסוק זה על הפוסק מד"ת
ועוסק

נתגייג וביה לונד חורב וקרו לו בן חורבא :
ובזו"ל פי בהפטר חזון וז"ל ידע שור קונכו
 וחמור אבוס בעניו כמו חמורו של
 ר' פינחס בן יאיר שלא רלח לאכול דבר שאינו
 מעושר וזכו דקאמר הנביא ידע שור קונכו
 שכוף גיי וחפש. וחמור אבוס בעניו כמו חמורו
 של ר' פינחס בן יאיר שלא רלח לאכול טבל.
 ישראל לא ידע עמי לא הכזבון וכו' מוסר לבני
 אדם שאינם שומרים מצות. ואוכלים מאכלות
 אסורות ח"י ע"י בחומ"א באור. וז"ש מלפני
 ר"ל שחלמדנו מוסר מבכמות ארץ כמו השור
 הנז' שלא רלח לחרוש וגם החמור של ר' פינחס
 כמו. **ומעוף** השמים יחכמו אפי' דבא לרמוז
 למ"ש ז"ל במלועא עילוי ברח עילוי
 ברח שפ"י נילול רב עילוי וז"ש ומעוף השמים
 יחכמו להליל את עלמם וק"ל :

סי' **ליו היערוך** שועך לא בלה. אפי'
 בס"ד דרך רמז עפ"י

נ"ש ה' ברכת אבות יל"י פ"ד במשנת אחר
 עשיר השמח בחלקו וז"ל ואפי' לרמוז בזה כי
 עשיר גי' צ"פ ל"ר רמז כי מרבה נכסים מרבי'
 דאגב בעוב"ז שכל ימיו בלה גדולה כי לא
 ידע מה יגד יום צממו וזכו לר לו בעוב"ז.
 וגם לר לו בעוב"ז אס ע"י עשרתו הוא מצטל
 קביעות התורה כל יום או אחיז תפלה של מנח'
 או ערבית או שאס ע"י עשרתו יפתנו הילכ"ר
 נטשות מעשה רע או להחגלות על הצריות
 וכיוצא ונמלא כיוס לו צי לרות בעוב"ז ובעולם
 הבא. ולכן הוא גי' צ"פ ל"ר. וממולא דבר
 אהב מצין שאס הוא עשיר ועכ"ז הוא נזהר
 לבגתי יצטל קביעות עסק. התורה ציוס וצלילה
 ויזהר בתפלתו ושאר מעשיו לבלתי ילא חזן
 לשורב ויביח דבורו צנחא עם הצריות ומשאו
 ומתנו באמונה ובעל דקות וגמילות חסדים
 הא ודאי אשריו ואשרי חלקו שחכב נטוב
 הכפון ללדיקים לעוב"ז אשר אין בעין יכולה
 לראות ולא האוזן יכולה לשמוע עכ"ד יל"י.
 והשתא א"ש וז"ל היערוך שועך ר"ל אימתו
 לריך האדם שיערוך נדיבות שגך והיערוך בזמן
 שזבית לא בל"ר ר"ל שלא יש גך בעשיר צי לר
 ר"ל צי לר בעוב"ז ובעוב"ז אלא אדרבא כולם
 שוי לטוי ולצרכי אז עליך נא' חזן שמע' ותאשרכו
 וק"ל :

ועוסק בדברי שיחא מאכילין אותו גחלי רחמי
 שגא' הקוטפים מלוח עלי שיח וכו'. ואנא צריכ
 קלה אפ"ל דלאו דוקא עוסק בדברי שיחא אלא
 אף אס פוסק מד"ת ימחשז דברי הבאי של
 העוב"ז אפי"כ צאסיכ פוסק מד"ת כי מאי
 שגא' אפי' מצטל וכו' אפי' מצטל חכ פשוט. וכו'
 האמור במשנת חסידים פי' ומפנה לבו לצטלי
 וכבר בעלי מוסר באו בספרתם כי הוא למי
 שאומ"ל מנה זכובים וכו' וכפיסק ג"כ איתיה
 בכלל זה. ובזה אפי' לי לרמוז בתיבות עלי
 שיחא תעצור בסך ותמלא גי' אף מחשבה
 עם האותיות וכתביות בדקדוק. וכו' רמז
 ברומז אל הארץ וק"ל :

על ימין פרחת יקומו רגלי שלחו ויסולו עלי
 אחרות אידם. אפי' אס יוכשר בעיני ה'
 דתי' פרחת רומז רפ"ח ה' ש"ר לרפ"ח גי' כ"ק
 שהם ז"ן וגם לרוך להם הם אחרים דא"א
 וז"ל על ימין ר"ל כשוכיו ישר' בלד ימין
 שמימינים מעשיהם אז פרחת יקומו גלבו כמו
 נד והזר לבאר דמה גרמו וז"ל רגלי שלחו ע"ד
 דגלים וירדות מות ח"ו ויסולו עלי דרכם הם
 בקלי' וכהילוגים וא"ש אה"ם וכהיב"א :

א"נ ש"ר לחנן שאין עושים רש"מ אז צחורי
 ישראל נלקטים בעון הדור והשאר א"ש
 וז"ל על ימין ר"ל כשהם בלד ימין כמו פרחת
 היינו הצחורים מישאל הקטנים וכמו שפירש"י
 יקומו ולא ילכו לשאול בעון ישרא' וכדר
 מבאר מה שמתאונן הצחור ואומר רגלי שלחו
 בעונם לפי שיוסולו עלי אחרות אידם וז"ל צחר
 הכי נחסו נתיבתי וצשלמא אס לכותי יועילו
 אז יכ"ל חלי נחמה אס לא ר"ל שלא יועילו
 ולא שמו על לב לשוב עוזר לנו בתמיכה דכיון
 ולא חזרו ע"י לא יועילו לבלום לא הם ולא
 אני אלא כפרן רחב יאתיו הם שב"מ מושכים
 בלוח עליהם וזה שסיים חמת שואה התגלגלו
 וגם אני כהפך עלי בלכות הרדוף ברות
 נדבתי וק"ל :

סי' **רה מלפנו** מבכמות ארץ ומעוף השמי'
 יחכמו אפי' דרומז למעשה
 בא' שביח לו שור ומכרו לגוי ולא חרש בשבת
 וכלך חללי ולחש לו שעכשיו אהב צרשות כגוי
 ואיך צרשותי כמקדס ותו"מ חרש וע"י כגוי

סי' קז **אף** לזאת יתחד לבי ויתר ממקומו
 חפ' צס"ד במש"ה אל יתהלל
 חכם בהכמתו וכו' ופי' מברש"א דאל יתהלל
 אדם אם הוא חכם או גבור או עשיר דלאו
 בדידות תלויא מיתתא דהכל מן השמים כ"א
 צאת יתהוה בהבטל יידוע אותו ר"ל בהיראה
 דתלויא בהיראתו וצ"ה פי' הכל צדי שמים
 חוק מיתת שמים וזהו חפ' כי נטרקון חכם
 גבור עשיר גי' אף וזהו גם אם יש לו השלשה
 אלה שכם נטי' אף העיקר הוא לזאת יתחד
 לבי היא היראה במש"ה כי אם צאת יתהלל
 וכו' דכינוי יראה במש"ה מברש"א :

דניאל סי' יא

ובא עד קצו ואין עוזר לו. אפשר לרמוז
 במלחמ"ל במשנה מי פיהא פי' מי שיש
 לו ר' זוז לא יטול מן הקופה מי שיש לו מאתים
 זוז הסר דגרי חפ' אלף ניתנין לו בלחת הכי
 זכ יטול וחפ' דז"ש וצ"ה ר"ל אם יש לו ג'
 יי צ"ה עם קל"ז דכינוי בין הכל קל"ט כאלו
 ואין ר"ל כאלו לו יש לו ולכך מותר לעזור לו.
א"נ כננה המקננים חפ' שנה יש לו כ"ה
 קל"ט עכ"ל ואין עוזר לו. חפ' כששטו
 דידוע דכל לשון קן סוף הוא במש"ה רש"י
 בחומש ח"ש וצ"ה עד קצו ר"ל שהגיע לסוף
 העניות עד דכא עכ"ל ואין עוזר לו וק"ל :
א"נ אפשר בדרך רמז ומוסר לעלמי ולאשר
 כגילי כי הנח רחל אמרו כלו כל הקנים
 ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ומעש' וא"כ
 מוכיח יולא לנו דאם יכיר האופן שהיה כתוב
 אחרי קן צוריק"ק או במש"ה ראשונים ואחרונים
 ועינינו רואות וכלות שפער הזמן ההוא והקיים
 בנו מן"ש עבר קליר כלל קן ואנחנו לא
 נובענו אז נתייחס מיהא בעי כי עונותינו הם
 הנורמים ולריך לשוב טוב ע"ד מאמר הכתוב
 נחפשה דרכינו ונחקרה ונשיבה עד כי אולי
 יחזק כי ה' שאלית יוסף וכו' ואם בכל זאת
 לא נעיר מיתרדותנו אז מבוחר הדבר שאנו
 הגורמים להבשר בגלית כזה כמר והגמור
 ח"א וצ"ה עד קצו הידוע והוא מדבר על כללות
 ישראל שכם כאיש אחד שכבר עבר אותו קן

חזקן ועכ"ל ואין עוזר לו כינוי לעלמו לחוס
 על עלמו. ולשוב בתשובה. חפ' ואין עוזר לו
 הוא רמז להיות כצ"י שפ"י בגלות מכביד
 גדפי דשכינתא ח"י וז"ש ואין עוזר לו לויקא :
א"נ נחפשה דרכינו ונחקרה ונשיבה עד כי.
 צ"ה לרמוז שאם נשוב בתשוב' ועכ"ל לא
 נושענו אז לריך לומר כי בודאי לפניך נגלו כל
 מעלמות שעדיין לא הגיע הזמן וכו' שפ"י כי
 קול יעקב דקח צס' מקן צמות הנסתר כי
 פסוקים שיש בהם תי' לעשותו כ"ה מועתק
 צס' האסיפה על כי ברחשית שנות יע"ש. וז"ל
 נחפשה דרכינו ונחקרה ועכ"ל לא עלה לנו
 מזור אז ונשובה ר"ל נשוב תשובה לילרנו כנור
 כי לא יפתנו לעזוב דרך הטובה שאנו צה. עד
 כי ר"ל ענינים כאלו הם מסורים להש"ת לידע
 ולהודיע ולהודע ואין לנו להדבר אחר מדותיו
 יתצרך :

דברי הימים א סי' א

אדם שח' אנוש. קיין מבללח ירד. שמעתו
 שנוע' הרב כמבר"מ שולטן ז"ל מארי
 דאחרת הדין הוא היה אומר להלצים עליו
 לשמוע מפיו דרש וד"ה שכל אדם שיאמר לו
 לפרש לו איזה פסוק בתנ"ך מתח"י וע"ס שהיה
 יכולת צידו בעזרתו ית' לבאר לו בדרך דרש.
 וצ"ה אדם ח' ושאל לו לאומר לו דמה יש דרש
 בצמח פסוקים מן התר שהם שמות בני אדם
 וביאר לו עד שהגיע לשאל לו בפסוקים הצי'
 וגם באלו פי' לו. ואז דאמרי צורן שחלק
 מחמתו ליראיו. ועל דבר שצעתה באתי לרמוז
 רמז קטן בפסוקים אלו אם יוכשר בעיני כי
 והוא דידוע דכן האדם לריך להגיע עלמו עד
 סופו כי יתן את רוחו סיפא דמלתא. שכיחא
 מיתא וח"כ מנ"מ בהתגאות על חצרו בלחה
 סבה מן הסבות דסוף דבר הכל שיה צוריקה
 אחת מרקים קטון וגדול שם הוא ית"כ אף
 אם יכיר בו יתרת על חצרו בלחה דבר לא
 מפני כך יושפל כבוד חצרו בעיניו דחפ' דגם
 חצרו יש בו דבר אחר יתר מלעכו והוא לא
 ידע ואף אם כפי ראות עיניו שהוא שלם במדות
 וצדעות וחצרו לא כן ידמה ולא קרב זה אל

וזה דבר השמש

שמואל א ב

שבעים בלחם נשכרו ורעבים חדלו. אפי"ל
ע"ד הכחוש לכו לחמו בלחמנו
שבתורה נקראת לחם וז"ל שבעים בלחם נש"י
בב ר"ל שב בחש"י וכו' לומד בתורה שנקראת
לחם אז נשכרו ג"י תקעו יגרום למחמר הכחוש
אז יתקע בשופר גדול וכו' והכסף ורעבים חדלו
ר"ל רעבים מן התורה אז חדלו שלא יביע
לכם כח להתגבר על ילדם שבת"י היא סב חיי
גם חדלו ג"י מ"ח רמז שכוה חדל מהת"י שנקמת
במ"ח יצלות וק"ל :

ישעיה ס"ג

אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו.
אפי"ל דרך רמז וכו' בהק' את
הידוע כי אין כך עון גדול כמו המוליד זרע
לבטלה בידים ה"י וכמו שהאריכו צעלי המוסר
ובפרט כי ראשית הכמה ז"ל כי כמעט צ"מ
שנעלו ממנו שער תשובה רק מלד רחמיו
וחסדיו יתברך מקבל בתשובה צר בתשובה סגו
כאשר עיני הקורא יחזו צ"מ רז"ל כי"ה צהריהם
ובטירותם אין די צלה וידוע דמוליד ז"ל
נקרא רע ובמש"ה ויכי ער בכור יכודה רע
צטני כי וכו' וז"ל אוי לרשע שהגיע למדרגה
מז"ל שיקרא רע וי"ט כי גמול ידיו ר"ל לפי
שהוליד זרעו בידים ואפי"ל על צניו וצני ביתו
לא חס ככה יעשה לו שלא יחוסו עליו וק"ל :
כי נז כה אמר כי שמו משפט ועשו לדק
כי קרוב יסועתי לבא ולדקתי
להגלות. אפי"ל צ"ד צמח שכתב כי תפלה
למשכ הכד"מ על התכלית כי יו"ד נמש המפ'
דע"י הגאון אדם נמנע מלתת לדק לעני
דחיש דילמא יחסר נמנו ונחסר מכבודו משח"כ
בעניו. ער"ן מ"ש כי שם משכ כי כסף נבחר
ס' משפטים דבה דכתיב דרך ענוה משפט
דאי אפשר להיות חוסך דין לאמתו אלא אם
אוחז מדת הענוה כי אז אם הוא מסופק דין
באחז דבר ישאל לחכם שהוא גדול ממנו. לא
כן אם אוחז מדת הגאון ע"ש. ער"ן את הידוע
כי ע"י הענוה יביא לנו בגרם המעלות לגאולתנו
ופדות

זה עכ"ל לריך לכודות לאל יתברך כי הוא
הנותן לך כח לעשות חיל בתורה או בממון
וכיוצא וכן כבשי רחמנו וקרא כתיב צמח
ממך אל תחקור וכיון שאנחנו עם צנ"י כולנו
בני אים אחד אנחנו מה יתרון לאדם על
חברו הקטן ממנו כפי דעתו. ער"ן מ"ש הרב
חור"ט במ"ס אבות וכו' להמפ' ז"ל כי האדם
יש לו ד' שמות אים אדם גבר אנוש והפחות
שבכולם אנוש יע"ש במחמר הכנה שחקות
אנוש רמה באור. וכל לאידך גיסא לריך נשפר
מעשיו שפרה שמעפרת כי כן כמה חולדותיו
ופריו לעו"כ כידוע. ובזה ה"ש וז"ל אדם
שהוא אדם המעלה לריך לשית עלמו חמיד
כא' מן הפחותים וז"ל שם שישית עלמו כאנוש
שהוא פחות מן הכל. ואף אם לפי דעתו שהוא
החשוב מן הכל עכ"ל הכל שוב בשאלו אשר
הוא כולך שם ואדרבה לפי גדולתו שם מלינו
ענותותו. וז"ל קיין מהללל ר"ל בין שהוא
מקוין ר"ל שהכל מוקונות עליו על רשעו או
על עניויותו בין מהללל שהוא משובח ונפואר
בלשון חסידיו עכ"ל ירד לשאלה. וא"כ מני"מ
בגאולתו שחקים. וגם רמזו צפסוקים שח"י
חנוך ג"י ד"ף שיחזר שיתו שמו על הדף שהוא
מושכ ערום מצלי לצום כצח שהיה מהגאה
צו וכו' כאבן דומם ואח"ך מתושלח מתו שלח
ר"ל מת ידידי חיינו גופו למך נופי למקום
מוכלה כל הוא הקצר והחולעת. ולזה אדרבה
כלפי לייא ישפר מעשיו וז"ל נח שיבה נח
לשמים ולצדיות. שם שיבה צעל שם טוב במחמר
התנה טוב שם משמן טוב. הם. שיהמם גופו
לדבר מלוח לבקר חולים ולנחם אצלים וכיוצא
ויפת יפוי מעשיו :

דברי הימים ב יח

ויאמר ראיתי את כל ישראל נפולים על
ההרים כלאן אשר אין להם רועה
ויאמר כי לא אדוניים לאלה ישומו אים לביתו
בשלים. ק"ק דכא אמרו בש"ס אל יאמר אדם
לחברו לך בשלום אלא לך בשלום ואיך אמר
מפי כי ישומו אים לביתו בשלום ואפי"ל דכיומו
דוקא לגבי הליכה לריך נדקדק בזה לא כן לגבי
הזרה לביתו דכא קאמר צפי ישומו אים לביתו
לא קפדין בזה וק"ל :

ולשני פשע אחרות גוף רמז שגם בגוף נילול
וחכו נאום ה' :

א"נ רמז שהש"ת אמר יעשה תשובה ויתודה
ח"ש ולשני פשע ציעקב וחכו נאום ה' :

א"נ במחז"ל שהקב"ה צרא את האדם ע"י
איש ואשה כדי שיקל עונשו דאם היכ
יליר כפיו ית' נוי הקשה אליו וישלם ח"ש וצא
לליון גואל רמז לת"ה שערס המלווינים בהלכה
וגם שאר עמא ולשני פשע ציעקב שיהא נס
לכל העם תשובה והללחה ע"י הנשים ר"ל
שהקב"ה צרא את האדם על ידם ולא יליר
כפיו כמו אדכ"ר וחכו שאמר ציעקב ר"ל צסכת
יעקב אלו הנשים כמו שדרשו ז"ל ע"פ הגד
לעמי פשעם ולצית יעקב חטאתם. ועוד צה
האמר לבית יעקב אלו הנשים וכו' רמז דש"י
הנשים יש לנו ת"י דחנו צאים מטפס סרוחה
כמ"ש איוב אדם ילוד אשה וכו' אף על זכ
פקחת עיניך ואותי תצא במשפט עמך וכו'
היכ על ידו יתבצר שהוא צחר שתהיה ילירה
האדם ע"י איש ואשה כדי שיהיה לנו הללה
ח"ה נאום ה' וק"ל :

ירמיה סי' ח

מ"י יתן ראשי מים ועיני מקור דמעה ואצבע
יומם ולילה את חללי צח עמי אפי' לפרש
בס"ד דרך רמז במש"ל שכל הלומד צחורה
חייב להוציא לאור חלקי תורתו צפרד"ס כאן
צכתב ולא יניה ידו מלכתוב אפי' גרגיר קטן
כן צלפול הן צרמז הן צדרש הן צקבלה כי
לפעמים כונה בניינים על דבור קל ומתפשט
ללאת ולצוא דצ"ת מעניין לענין עד שיצנה
מגדל וראשו צשמים ולא כמו בניין הגשמי
שלריך שיהיה בניין גדול ורחב כדי שיצנה עליו
בניין קל אלא ויהי להפך דעל בניין קל יצנו
עליו בניין חזק וכמו שתרצה לה' אישי ב"ג
בס"ס שצט מוסר פרק. שהלריך הרחוב צזה
כיד ה' הטובה עליו וכתב ה' צינת ישכר
ללריך ג"כ לסוים צכי טוב לעשות כל טלדקי
להוציאם לאור צספר ויהקו וצזה יתפשטו צכל
קלוי ארץ ולא ילכו לאצדון וכו' ה' ז"ל שם שמי
שהוא ת"ה או לומד צחורה ועלה צמתצתו
דרך

ופדות נפשנו כי עיקר הגלות צצית שני הוא
צצביל שנאת חנם ואם יוכיח מדה ענוה אז
לא יש שנאה כלל ועיקר ויהיה צנו כל דבר
טוב ויקרב קן גאלתנו צצ"ה ח"ש שמתו משפט
היינו שיהא דין אמת לאמתו והיינו על ידי
הענוה כי אז ישאל איש מלאת רעבו על הת"י
ועל העבודה ויתצבר הדין לאמתו. וגם ועשו
לדקה ומן הלקדק ג"כ יוכר מדה הענוה כי
לא יקפיד אם יחסר ממנו הכסף וצזה יתחסר
כבודו ולא הייס לזה. וא"כ כיון שאנו אחרים
מדת הענוה אז היא הצטל השנאה וכיון שתצטל
השנאה אז יחיש לגאלנו צ"צ. מידי דבר כי עיקר
ההרבן הוא צצביל הסיני וצבצטל הסיני יצטל
המסובב והי"ת יחיש לגאלנו צ"צ ולז"ה כי
קרובה יבועתו לצא ולדקתי להגלות צצ"ה :

ואפ' בס"ד אם יוכשר צעיני ה' מ"ש כי
קרובה יבועתו לצא כי ידוע כי הן
עתה צגלות השכינה צסוד המיעוט ולא יש
זיווג ז"ין כ"ה לעתים רחוקות. לא כן צומן
הגאולה יוכיח ציווגם תדיר ח"ש כה אמר ה'
רמז לז"ה שנתו משפט ועשו לדקה כי ע"י
הני תרתי וצפרט ע"י הענוה שהיא בגורמת
לשמים הני' אז קרובה יבועתו יבועתו דייקא
וכוא ולדקתי שהיא השכינה להגלות שיהיה
גילוי האורות צעולם ויהיה השפע מרובה וכוא
כשיהיה יחוד קרוב"ה ושכינתיה. יכ"ר שיהיה
צ"צ וח"ש אח"ס וכו"צ"ה :

ועפ"י האמור יובן כונת הכ' צקשו לדק
צקשו ענוה אולי תסתרו ציום אף ה'
והיינו צקשו לדק ע"י צקשו ענוה וכו"כ"נ.
גם יובן כונת הכ' לדק צדק הדרוך וצזה למען
תחיה וירשת וכו' :

סי' נט ובא לליון גואל ולשני פשע ציעקב
נאום ה' אפ"ל בס"ד דרך
רמז וכוא צמש"ל דהקב"ה אינו דן את האדם
באיש שחטף אלא כקטן וכמ"ש ה' ז"צ ז"ל
הצ"ד ה' יוסף תכלית סי' דישראל נחשבים
צנים קטנים ושם יעקב רמז לקטנים וכמשה
מי יקום יעקב כי קטון הוא. ח"ש וצא
שהאדם טוען וצא לליון נילול וכוא מסיבת
ציעקב רמז לצנים קטנים וכו' וצזה נילול
מגבינס וגם שלא יצא לידי חולי ח"ה גואל

או גדול שסופו יהיו מושלכים בארץ וכיוצא. וע"ז אפי' דבוא דקאמר מי יתן ראשי מים וכו' ואבכה יומם ולילה את חללי בית עמי ואחד כרואה יתמה דתיבת את אין לו מובן וחילול על חללי וכפ"ה א"ש דידוע דתיבת את רומז לחורב שביא מאי ועד ח' וז"ל ואבכה יומם ולילה על את רמז לחידושי תורה שלא נדפסו ואיקרו חללי בית עמי וכמ"ש כי ז"ל דרומה לאשה שביאה בנים וקוצרתם צ"מ ומזה ישמע חכם ויוסף לקח למי שיוכל לסייע בזה עתה"ט.

דרך לימודו איזה חידושים בתורה כפי יכלתו ולא כתבם כרי זה דומה לאשה שמתעצרת ומפלת נפלים ואם כתבם ולא הדפיסם דומה למי שבה לו בנים וקוצרם צ"מ דברי סוף דבר כתיבותיו מתגוללים בעפר למרמס ולמדרס תחת כפות הרגלים וכלואי שכיו מותנים אותם בקבר ולא יהיה צווי תורה ח"ו שיכיו צוים בעפר או בדבר מאוס ח"ו ובה וראה מ"ש כי חזון עונדיו ז"ל בסופי תהנה ונקשה מכל תופס ספר שלא יעשה זאת לכתוב ציור קטן

ברכות

לפניו זכו הנלע"ד כעת :

א"נ אפי' דבשראת שכינה יש בה שום בחינה ובשראת שכינה הכללית הוא שאמרה הגמרא ולא עוד אלא שגורם לשכינה שתסתלק מישאל הכן בשראת השכינה הפרטית של כל אור"א הוא קטנה ולא תסתלק ודוחק דכיון שגורם להשראת שכינה הכללית של כל ישראל שתסתלק כ"ש בשראת שכינה הפרטית :

דף ו' אמר רבי חלבו אמר רב כוונת כל המתפלל אחורי בית הכנסת נקרא רשע שג"ל סביב וכו' אמר אביו לא אמרן אלא דלא מייחדר אפי' לבי כנישתא אבל מייחדר אפי' לבי כנישתא לית לן בה. ובתנ' רש"י ז"ל בד"ה אחורי בית הכנסת וז"ל כל פתחי בתי כנסיות היו צומצם וכו' ובה דרב כוונת מוקים לה אביו דלא מייחדר אפי' לבי כנישתא ע"כ. וכל כרואה יתמה דמה חידש רש"י ז"ל ובה הוא מבואר בדברי הגמרא בתחיל דברי רב כוונתו ואביו קאמר עלה לא שנו אלא דלא מייחדר אפי' וכו' ולכאורה דברי רש"י הם שפת יתר. ולע"ד אמרתי אם יוכשר בעיני מורי דמפשט דברי הגמרא מובן במאי דקאמר אבל מייחדר אפי' לבי כנישתא לית לן בה משמע דלית ביה שום איסור וכאמת לא כן הוא דודאי שמי שמתפלל צריך בית הכנסת יש לו מורא שמים מהמת בשראת שכינה שם ע"ד מאז"ל חליף עלי מאן דמללי בפיקתא וכיוצא וע"ז

דף ה' ע"ב תניא אבה בנימין אומר שני שנכנסו להתפלל וקדם אי

מהם להתפלל ולא המתין לחבירו וילא טורפין לו תפילתו בפניו שג"ל טורף נפשו באפו כלמענק העצב ארץ. שמעתי ע"ש המפי דברי פירושו שנים שנכנסו להתפלל הם הנשמה וכגוף וקדם אי מהם להתפלל ולא המתין לחבירו שכינה מתכוין בתפלה וילא חוץ למחילתו הראוי להכוונה בתפלה טורפין לו תפילתו בפניו ע"ד אור"ל תפלה בלא כוונה כגוף בלא נשמה ואפי' דלכדי נקט לשון טורפין ל' גבלה וטריפה וכמש"ל שלש שותפין באדם אביו ואמו והקב"ה ובשעת מיתת הקב"ה נוטל חלקו הוא הנשמה וחלק אביו ואמו מונה לפניכם וכוא כאבן דומם אף כי' התפלה היא כגוף בלא נשמה :

ובדרך אגב לא אכחד תחת לשיני כי מזה ימים ושנים הייתי מרגיש בדברי

רש"י ז"ל בד"ה כלמענק העצב ארץ וז"ל וכו' כבור היית שבשצילך שילאת הסתלק השכינה ויעוצב את חצירך המתפלל לפניו ע"כ. מדבריו משמע שלא תסתלק השכינה מעל חצירך המתפלל לפניו ובה דבר הכי קאמר בהדיא ולא עוד אלא שגורם לשכינה שתסתלק מישאל וכן עתה נחחדש לי שאפי' לתרץ בעד רש"י ז"ל שכוונתו הוא ששכינה שרויה בצית הכנסת תמיד וז"ש וכו' כבור היית שבשצילך שילאת הסתלק השכינה ר"ל מבית הכנסת ויעוצב את חצירך המתפלל

מד